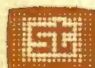
Anticipația

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

A.E. van VOGT

Făuritor de univers

486

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

**

Un EuroCon de perspectivă?

Făceam socoteala, recent, la Freudenstadt, că dintre participanții la primul EuroCon, cel din Triest (1972!), ne aflam prezenți, la ultimul EuroCon, trei fanatici ai SF- ului: englezul John Brunner, francezul Daniel Walther și cu mine. Pornise, atunci, superb, „uniunea europeană a visătorilor liberi": cu sute de participanți, cu milioane de cărți, cu zeci de reviste, cu primele filme și cu un entuziasm nebun, demn de cea mai bună cauză, viitorul. Dominau francezii, iar românii prezenți atunci (Sergiu Fărcășan, Viorica Huber, Adrian Rogoz, Ion Hobana, Alexandru Mironov) am fost de acord ca „SOCIETATEA EUROPEANĂ DE SCIENCE-FICTION" să pornească la drum vorbind franțuzește.

Din doi în doi ani (Grenoble - 1974, Gdansk - 1976, Stresa - 1978, etc), apoi anual, întîlnirile visătorilor își schimbau conținutul, devenind, mai peste tot, pragmatice și comerciale, pe măsură ce SF-ul se transforma în business. Negustoria de vise aduce bani, au observat cineaștii, televiziunea, editorii, librarii din toată Europa - cu excepția României care, brusc, începe să piardă teren și în această felie de cultură, învăluindu-se, treptat, în noapte și ceață. Apoi firul s-a rupt, contactele cu eurovisătorii s-au subțiat, la EuroCon-uri mai putea participa doar prietenul Ion Hobana - el ne mai povestea ce se mai întîmpla în lumea SF-ului, mai reușea să obțină cîte un premiu pentru cutare scriitor sau grafician. Dar lucrurile alunecaseră rău în imponderabil, întîlnirile fanilor se întîmplau doar în cenaclurile băștinașe, Europa putea foarte bine să se găsească, pentru noi, în Proxima Centauri sau pe vreo planetă din sistemul stelei Betelgeuse.

1989. Se ridică, în sfîrșit, și pentru noi, cortina de fier. Ne grăbim să intrăm în Europa și vom participa, grupuri relativ măricele de români, la EuroCon-urile din Fayence (1990) și Krakowia (1991). Unde descoperim că Europa este alta, chiar și la visători. O generație cedase pasul, francofonii au pierdut terenul și ies din scenă, odată cu el (pentru moment, sperăm) și scriitorul român Ion Hobana, ajuns între timp la poziția de coordonator al SESF, post care se desființează (nemaifiind de coordonat reprezentanți ai două lagăre). La Krakowia se alege o conducere nouă (polonezul Viktor Bukato, președinte, italianul Gianfranco Viviani, vicepreședinte, ucraineanul Leonid Kuriț și englezoaica Bridget Wilkinson, secretari), care, în acest an, la EuroCon-ul de la Freudenstadt (Gremania), va fi legiferată, prin votare în Adunarea generală a modificărilor la Constituția Societății Europene de Science Fiction.

La Freudenstadt, recent, apar în masă, est-europenii (55 de români au reușit ProConSF și Federația de Science Fiction să trimită în Germania!), dar apare și ideea că germanii vor domina în viitor SESF (chiar eu am propus germana ca limbă de lucru, alături de engleză, franceză, rusă). Guests of honor au fost John Brunner, Iain Banks, Daniel Walther, Norman Spinrad, James Hogan - filmați, intervievați pentru revistele și emisiunile RTV, de redactorii de la Quasar, Știință și Imaginație, „Exploratorii lumii de mîine", Proiecte planetare, „Nautilus". Au fost expoziții de artă grafică (prezențe românești: Aurel Manole, Marina Nicolaev-Ungureanu, Nicu Gecse, Teodor Abruda etc.), standuri de carte, simpozioane („Politique-fiction", de pildă), filme (Nekromikon, un horror german, absolut imbecil) și șuete cît cuprinde, între cei aproape 1.000 de participanți, reprezentînd 21 de țări. România a luat, prin Dănuț Ungureanu, un „premiu de încurajare pentru tineri scriitori". Arcadi și Boris Strugațki au fost declarați cei mai importanți scriitori europeni ai anului trecut. A fost premiată revista britanică de critică SF „Fundația" (în pericol de dispariție, aflăm).

A fost bine. La anul, pe insula Jersey (Anglia) va fi, sperăm, și mai bine. Membrii Comitetului de conducere al SESF (cei patru aleși plus cîte doi „national officers" din fiecare țară) și-au promis mai multe contacte, mai multe schimburi și legături. O propunere - pe care am făcut-o pentru prima oară acum 20 de ani - privind înființarea unei reviste de SF care să apară în mai multe limbi europene pare să prindă contur. O antologie de povestiri europene este dată ca sigură. Vom vedea. Să sperăm că Europa visătorilor „se leagă" din nou, așa cum o vedeam, cu două decenii în urmă, la superbul EuroCon de la Triest.

Cîteva cuvinte despre WorldCon-uri. Adunările Mondiale ale SF-ului sînt adevărate instituții, cu mii de participanți și afaceri de milioane de dolari. Cu prezențe ca Isaac Asimov sau Arthur Clarke, de pildă, scriitori de forță, care au schimbat felul de gîndire al cîtorva generații de cetățeni ai planetei Pămînt.

La singurul WorldCon la care am putut participa (Haga, 1990), printre cei 3.300 de fani prezenți se aflau Poul Anderson, Norman Spinrad, Brian Aldiss, David Brin, Brian Stableford, G.R.R. Martin, Ian Watson, John Brunner, Ann McCaffrey - mari scriitori ai culturii moderne a lumii, cea care este încărcată de știință și înclinată net spre viitor. Au mai fost, la Haga, oameni de știință (cercetători de la NASA, ca Aletta Jackson, Robert Forward), artiști, cineaști, editori, librari (un hectar de standuri de carte). Au rulat filme, în jur de 100, 12 săli au adăpostit seminarii și conferințe, simultan, timp de trei zile.

...Planeta pare să fi ajuns departe, în al XXI-lea secol - și Europa se străduiește, pîș-pîș, să țină pasul și ea.

Alexandru Mironov

Președintele ProConSF

ASIMOV:
Despre Fundație

M-am împotrivit ca Anticipația să aibă o rubrică de știri și informații „la zi". Motivul a fost chiar acel „la zi", alăturat condițiilor de tipărire, care impuneau predarea în tipografie a unui număr de revistă cu trei luni înainte de apariția lui la vînzare.

În felul acesta, informațiile deveneau desuete.

Regula a fost învinsă, o singură dată, de hazard. Hotărîsem publicarea „Revoltei în labirint", nuvela fraților Merișca, înainte de moartea lui Dan și astfel a putut apărea ca un omagiu, postum din păcate. Nu același lucru s-a putut întîmpla cu Vladimir Colin, a cărui superbă operă va fi evocată în paginile Almanahului Anticipația din acest an.

Acum însă, cînd am auzit de moartea lui Asimov, mi-am zis: la naiba cu întîrzierile, și am tradus eseul care urmează, apărut, cu cîteva zile înaintea tristului eveniment, în revista care-i poartă numele: Isaac Asimov's Science Fiction Magazine. Este povestea principalelor lui cărți, privită retrospectiv și detașat-ironic, în nota destinsă pe care a cultivat-o dintotdeauna. Finalul este însă brusc și tragic, impresionant cu atît mai mult cu cît vine din partea unui autor care a susținut permanent încrederea în Om și în viitorul acestuia.

Nu mai vreau să răpesc spațiu cu datele personale; adaug doar că o prezentare (aproape) completă a bibliografiei lui Asimov poate fi găsită în revista 467, nr. 2/1991, editată la Craiova.

Mihai-Dan PAVELESCU

Ultimul eseu publicat de „părintele roboticii" înaintea morții sale

Prin anii '50 am cunoscut un tip pe nume Martin Greenberg, care avea o mică editură, „Gnome Press". El se oferise, de mai multe ori, să-mi publice un volum. Deoarece pînă atunci nu-mi apăruse încă nici o carte, am găsit oferta foarte atractivă.

Apoi, Doubleday a publicat Pebble in the Sky (O piatră pe cer). Le-am dus și un volum de povestiri, dar l-au împins într-o parte și mi-au spus: „Scrie un roman."

Deoarece țineam la volumul acela, m-am dus cu el la Greenberg.

Culegerea conținea povestirile mele cu roboți și eu o numisem „Carbon and Iron" (Carbon și fier), sau cam așa ceva, dar Martin a schimbat imediat titlul și bine a făcut.

„Hai să-i zicem I, Robot (Eu, Robotul)", mi-a zis Martin.

„Imposibil", i-am răspuns. „În 1938, Eando Binder a publicat în Amazing o povestire care purta exact numele ăsta."

La care Martin a răspuns așa cum ar fi făcut orice editor: „Nu mai pot cu de Eando Binder", și volumul a apărut cu titlul I, Robot. De altfel, a fost un titlu excelent.

După aceea am scris un alt roman, The Stars, Like Dust (Stelele, precum pulberea), și Doubleday l-a publicat. Le-am adus și un volum de povestiri, dar l-au împins într-o parte și mi-au spus: „Scrie un roman."

ISAAC ASIMOV

Am dus povestirile lui Martin Greenberg și el le-a publicat în trei volume, numite Foundation (Fundația), Foundation and Empire (Fundația și Imperiul) și Second Foundation (A doua Fundație). Niciodată nu i-am iertat pe cei de la Doubleday pentru că au lăsat aceste cărți pe mîna lui Martin Greenberg.

Cărțile s-au vîndut destul de bine, dar exista o problemă. Eu nu am primit nici un ban pentru ele. Întotdeauna Martin găsea o explicație pentru că nu fusesem plătit. Era supărător, după cum bine vă puteți imagina.

Martin rămăsese cu impresia că urma să-mi public cărțile cînd la el, cînd la Doubleday, dar nu mai putea fi vorba de așa ceva. După Second Fundation, toate cărțile mele au apărut la Doubleday.

„Începusei să-mi dai fiecare a doua carte a ta", a protestat el.

„Dar unde-s banii pentru cărțile apărute deja?", i-am răspuns eu.

Cu asta, conversația a luat sfîrșit.

După cîteva luni, Martin m-a invitat în Long Island, la vila lui nou construită – o casă cu adevărat minunată. M-a

plimbat de colo-colo, mîndru de ea.

L-am ascultat, apoi i-am zis: „Dacă îți poți permite o asemenea vilă, de ce nu-ți permiți să-mi plătești niște drepturi de autor?"

Așa a luat sfîrșit prietenia noastră și eu m-am resemnat cu gîndul că nu aveam să mai primesc nimic pentru cărțile apărute la el. De aceea, m-am apucat să scriu romane, pe care Doubleday le publica regulat.

Într-o zi, aflîndu-mă la Doubleday, Tim Seldes, editorul meu de atunci, mi-a spus: „Am primit din Portugalia o solicitare pentru cărțile cu Fundația. Nu răspund eu de ele și ți-am adus ție cererea."

Am oftat și i-am răspuns: „Nu trebuia să te deranjezi. Nu accept publicarea lor, pentru că nu-mi aduc nici un ban."

„Cum adică, nici un ban?"

I-am povestit despre Martin Greenberg și Tim s-a înfuriat. Mi-a spus: „O să luăm drepturile de la el și-o să le publicăm noi."

„O să dați faliment cu ele", i-am zis.

„Lasă-ne pe noi să ne facem griji", mi-a răspuns Tim.

După aceea, avocații lui Doubleday au pus mîna pe Martin și l-au silit să renunțe la drepturile de proprietar. De atunci I, Robot și Fundațiile aparțin lui Doubleday.

Ceea ce n-a fost deloc rău, deoarece au început să se vîndă binișor și eu am început să primesc bani. Mai mult, o dată cu trecerea timpului, au avut o vînzare tot mai bună și m-am pomenit bogat.

Binelnțeles, Doubleday dorea să mai scriu povestiri cu Fundația (cine i-o fi pus să mi le respingă de la început?), dar nu mai voiam. Mă săturasem de ele.

Vreme de treizeci și unu de ani n-am mai scris nimic din Fundație. Ba chiar n-am mai scris deloc literatură, ci doar cărți de popularizare științifică.

Cu cîteva excepții... Mai întîi o carte polițistă, A Whiff of Death (Izul morții), apoi în 1973 un foarte bun roman science fiction numit The Gods Themselves (Zeii înșiși). Pe acesta l-am scris mai mult pentru că editorul meu de atunci, Lawrence Ashmead, insista că nu pot scrie despre sex. Atunci am scris cartea, a cărei parte de mijloc este numai despre sex. Desigur, e vorba de sex între extratereștri, dar asta nu contează.

The Gods Themselves a cîștigat premiile Hugo și Nebula. Eu prevestisem dinainte că așa avea să se întîmple și toți care mă auziseră fuseseră îngroziți. Spuneau că nimeni nu avea să voteze pentru un autor atît de arogant și că-mi ruinasem toate șansele. Dar n-a fost așa. Mi-au votat romanul în ciuda aroganței.

Am scris apoi o nuveletă, The Bicentennial Man (Omul bicentenar), care de asemenea a cîștigat Hugo și Nebula.

N-am mai scris însă nimic cu Fundația. Doubleday mi-a cerut-o, iar eu le-am spus: „Aș dori să scriu o autobiografie. Ce-ar fi să mă lăsați s-o fac pe asta?".

M-au lăsat și am scris două volume solide: In Memory Yet Green (Încă proaspete în amintire) și In Joy Still Felt (Încă simțind bucuria). S-au vîndut ceva, dar în nici un caz cum s-ar fi vîndut o Fundație.

Drept urmare, după ce am terminat autobiografia, Doubleday m-a chemat și se părea că-și pierduse răbdarea.

„Isaac", mi-au spus, „o să scrii o carte cu Fundația."

„Au trecut treizeci și unu de ani de atunci", le-am răspuns. „Nici nu mai țin minte despre ce era vorba."

„Prostii, așază-te la masă și scrie."

„Mi-e teamă", le-am răspuns.

„Atunci, uite ce-i, îți dăm un avans de cincizeci de mii de dolari."

Asta m-a zguduit. Pînă atunci avansurile fuseseră între trei mii și zece mii. Nu auzisem de un avans de cincizeci de mii de dolari.

„Uite contractul", au continuat. „Uite stiloul. Semnează aici; dacă refuzi, te aruncăm pe geam."

Am semnat și m-am pomenit că trebuia să scriu o carte din Fundație, deși nu mai știam despre ce fusese vorba în celelalte. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să recitesc cele trei volume.

M-am apucat să scriu, și vă spun sincer, a fost oribil. Într-un cuvînt, m-am chinuit, și am decis că banii nu înseamnă totul.

În cele din urmă am terminat blestemăția. Voiam să o numesc Lightning Rod (Paratrăsnetul), dar Doubleday a insistat să existe cuvîntul Fundația în titlu, așa că i-am zis Foundation's Edge (Marginea Fundației). După aceea, editura i-a făcut publicitate, prezentînd-o drept „a patra carte din trilogia Fundației". Am rîs din toată inima și atunci au schimbat prezentarea în „a patra carte din saga Fundației". Mai bine aș fi tăcut din gură.

Oricum, am rămas uluit cînd am văzut că romanul se vindea ca pîinea caldă. Se părea că cititorii așteptaseră treizeci și unu de ani și acum nu mai aveau pic de răbdare.

Ba mai mult, cînd ziarul Times din New York a publicat lista celor mai bine vîndute cărți, Foundation's Edge apărea pe locul treisprezece. Și a rămas pe lista respectivă timp de douăzeci și cinci de săptămîni (!). Doubleday nu mai avea nici o altă carte pe listă și toți cei de la editură mai că nu-mi sărutau mîinile pentru asta, deoarece, ziceau ei, salvasem Doubleday (și, desigur, și slujbele lor).

Eu nu puteam spune că eram entuziasmat; știam că după o astfel de lovitură nu aveam să mai fiu lăsat să scriu altceva. De fapt, cînd le înmînasem manuscrisul, fără să aibă habar de succesul lui, aduseseră alt contract, oferindu-mi un avans de șaptezeci și cinci de mii de dolari.

Mi-ar fi fost imposibil să mai scriu o Fundație și, cu glas tremurător, i-am întrebat dacă n-aș fi putut scrie un roman cu roboți. După o oarecare șovăială, au încuviințat și am scris The Robots of Dawn (Roboții Aurorei) și Robots and Empire (Roboții și Imperiul). Au fost două cărți foarte bune, deși nu s-au vîndut ca o Fundație.

Probabil că Doubleday considerase că mă lăsaseră destul să-mi fac de cap, pentru că m-au anunțat că vor altceva din seria Fundației, și cît mai repede. Am scris atunci Foundation and Earth (Fundația și Pămîntul), care n-a fost deloc rea.

În continuare am scris Fantastic Voyage II (Călătorie extraordinară II). Nu fusese ideea mea. Cu ani în urmă, scrisesem Fantastic Voyage, după care se turnase un film de succes, deși eu l-am detestat. Niște indivizi din cinematografie se gîndiseră că o urmare ar fi ceva extraordinar... Cartea a fost foarte bună, dar nu se putea face un film după ea (spre marea mea ușurare).

Apoi, într-o zi, în liftul blocului, m-am întîlnit cu un tînăr care m-a întrebat: „Domnule Asimov, de ce nu scrieți o carte despre Hari Seldon cînd era tînăr?".

Eu am rîs: „Nu știu cu ce se ocupa Hari Seldon în tinerețe."

„Imaginați-vă ceva", mi-a zis el.

Am căzut pe gînduri. De ce să nu-mi pot imagina? I-am dat drumul și am scris Prelude to Foundation (Preludiul Fundației), în care Hari Seldon are treizeci și doi de ani. Să fiu sincer, cred că este cea mai bună din toate cărțile Fundației.

Apoi editoarea mea, Jennifer Brehl, a venit cu altă idee. „Isaac", mi-a spus, „de ce nu scrii un roman care să n-aibă nimic de-a face cu Fundația sau cu Roboții? Ceva cu totul diferit."

„Dumnezeule, Jennifer, nu cred că știu cum s-o fac..."

„Ba știi. Gîndește-te la o acțiune bună și scrie. Poți!"

(Editorii îmi spun mereu „Poți!". Am observat că ei înșiși nu încearcă să o facă.)

Oricum, am mers acasă, m-am gîndit și în cele din urmă am scris romanul Nemesis care, după cum sugerase Jennifer, nu avea nici o legătură cu Fundația sau cu Roboții.

Nemesis, a avut îndeajuns succes pentru ca Jennifer să vină cu altă idee minunată. Iată despre ce a fost vorba.

Primele trei volume ale Fundației fuseseră alcătuite din povestiri de lungimi diferite și cu eroi diferiți, apărute de-a lungul timpului în revistele de science fiction. Pe de altă parte, Foundation's Edge, Foundation and Earth și Prelude to Foundation au fost concepute ca romane în sensul clasic al cuvîntului. Jennifer se gîndise să scriu o carte despre Fundație în stilul primelor trei volume.

M-am gîndit îndelung și am decis ca în această carte, numită Forward the Foundation (Înainte de Fundație), Hari Seldon să îmbătrînească treptat. Aveau să fie cinci părți, acțiunea avînd loc la intervale de cîte un deceniu.

M-am apucat de lucru, dar, spre sfîrșitul lui 1989, s-a petrecut dezastrul. Am avut un atac de cord provocat de insuficiență mitrală. Mi-a fost extrem de rău și am rămas cîteva luni în spital. De fapt, eram sigur că am să mor - dar nu s-a întîmplat așa.

A apărut însă altceva (mereu apare ceva). Sînt obosit. Sînt pur și simplu obosit.

Dorm mult și în restul timpului zac. Ca să scriu acest eseu a trebuit să mă odihnesc, întins, după fiecare pagină.

În plus, mă deplasez cu greutate și trebuie să folosesc un baston, ceea ce mi se pare degradant.

Totuși durerea cea mai mare este că nu pot scrie foarte mult. Mă gîndesc în special la noua carte a Fundației. Am scris prima parte (apărută anul trecut în această revistă) și am definitivat părțile doi și trei. Am început partea a patra, dar au trecut multe săptămîni de cînd n-am mai putut lucra la ea. Nici nu știu cînd o voi putea face. De fiecare dată cînd încerc, îmi dau seama că sînt mult prea obosit.

Nu pot spune dacă starea mea se va îmbunătăți. Deocamdată nici nu poate fi vorba de așa ceva.

Credeți-mă, îmi pare teribil de rău; cu mult mai rău decît vouă.

Traducerea și adaptarea:
MIHAI-DAN PAVELESCU

OVIDIU BUFNILĂ

BREAK DOWN THE WALL!

...aceasta este o încercare sper imperfectă, de a-mi explica lumea; adevărul nu este însă în proprietatea cuiva; el se poate constitui dintr-o serie de întrebări ale căror răspunsuri generează o altă serie de întrebări; în aceasta constă, înclin să cred, măreţia tragică a existenţei noastre ca sumă de indivizi... cele ce urmează sînt lucruri simţite şi gîndite chiar de tine dragă cititorule!; îmi cer iertare că am încercat să le dau o oarecare formă şi să fac în locul tău efortul de a le dactilografia; pentru clipele în care vei încerca să reflectezi asupra lor, însă îţi vei fi unicul judecător; în aceasta constă, înclin să cred, măreţia tragică a existenţei noastre luaţi ca indivizi separaţi...

„Răul în lume! Ce temă generoasă! Cîtă cerneală! Cîtă hîrtie! Cîţi copaci jertfiţi! Dar nu! Trebuie să înceteze risipa asta! Iată dragă cititorule, firma „KOPLEX" s-a gîndit la tine! Ea îţi oferă, gratis, un terminal! Vei putea participa la fascinantul joc „BREAK DOWN THE WALL!". Ai o criză de rinichi?! Ai o criză de neîncredere în Guvern! Apelează la „KOPLEX"! Eşti convins că nu aspiri la putere! Apelează la noi! Noi îţi vom da antidotul universal: un terminal „KOPLEX"! El îţi poate asigura o sănătate mintală de durată! Bănuieşti că şeful tău este agent cvadruplu! Foloseşte terminalul nostru! Nu lupta de unul singur împotriva puterii! N-ai nici o şansă! Puterea începe de la două persoane, nu uita! Totul în jur e putere! Sete de putere! Dar „KOPLEX" e lîngă tine! Nu uita!"

Am închis televizorul. M-am dus în baie să mă bărbieresc. Eram nervos. M-am tăiat. Primisem o anonimă: „Te vom ucide". Mi se părea amuzant tonul, „te vom...". Care noi! Erau mai mulţi? Poate o organizaţie secretă... Poate chiar membrii ai serviciului special?! N-avea nici o noimă ameninţarea aceea! Dar ştiam, istoria te ocoleşte, te ocoleşte, apoi, dintr-odată, te absoarbe! Te solicită. „...ucide!", cîtă prostie. Eu nu puteam fi ucis. Eram indestructibil. De ce? Eram convins că după moarte cîmpul meu bioenergetic se va desprinde de trup şi va migra într-un univers cu şase dimensiuni. Convingerea mea nu se baza pe descoperiri de marcă ci doar pe o intuiţie extraordinară. Intuisem încă de la bun început mişcările puterii. Îmi erau clare intenţiile ei! Îmi era şi mai clar că nu puteam lupta împotriva ei de unul singur. Dar „KOPLEX" avea dreptate. Cu doi oameni începe lupta pentru putere. Mi-am schimbat lama. M-am aşezat pe marginea căzii. Astfel de gînduri mă bîntuiau în fiecare dimineaţă. Nu-mi venea să mă duc la serviciu. Se gargariseau toată ziua. Mai trăgeau cu ochiul prin hala unde bîzîiau roboţii industriali şi în rest se gargariseau. Noul lor joc era, nu e greu de ghicit, „BREAK DOWN THE WALL!". Nu l-am jucat niciodată. Jocul e simplu. Pe ecran îţi apare un zid după care, îţi spune computerul, se ascunde puterea. PUTEREA! Dacă eşti un tip isteţ îl poţi ajuta pe Styk, personajul principal, să dărîme zidul. În stînga jos apar de fiecare dată cîteva instrucţiuni. Styk poate dărîma zidul dacă poţi ghici care sînt forţele necunoscute care acţionează, felul în are acţionează, scopurile lor. Sînt o infinitate de scenarii. În funcţie de punctajul obţinut ţi se oferă altele şi mai complicate. Nebunia jocului e următoarea: se inspiră din realitate. Are o grămadă de aluzii la persoane politice suspuse. Poate merge pînă acolo încît să descoperi secrete teribile ale politicii unor state. Dar totul pe ecran. Styk, cel pe care-l manipulezi te poate dojeni, te poate încuraja, îţi poate vinde cîte un pont. Dacă dai greş apar cei din serviciul secret care-l execută pe loc. Nu poţi lupta de unul singur împotriva puterii îţi şopteşte pe un ton mieros, calculatorul. Fiţi alături de Styk.

Am citit că vor să deschidă un fel de oraşel-holo în care jucătorul să fie prezent prin intermediul simţurilor sale. Totul va părea real. Vei putea da mîna cu Styk iar el te va putea apăra cu arma lui. O adevărată minune a tehnicii de calcul! Intrarea în holograme va fi foarte lesnicioasă, ne asigură „KOPLEX". Garantat.

Totul e garantat. Dar mă întreb dacă nu cumva sîntem deja într-o hologramă. Ca dovadă scrisoarea de ameninţare. „Te vom ucide...". Cred că nişte colegi îmi făcuseră figura şi comandaseră la „KOPLEX" un terminal şi pentru mine. Cred că se distrau acum de minune pe socoteala mea. M-am spălat şi mi-am aranjat părul. N-aveam nimic de făcut în după-amiaza aceea. Puteam să lenevesc pe terasă. Am sunat-o pe Brilla:

— Ciao!

— Rahat! a strigat Brilla. Am piciorul în ghips! Nu pot ieşi nicăieri! Ştii am jucat „Break...". O variantă specială care m-a costat o groază de bani. Nenorocitul ăsta de Styk era să mă ucidă de tot!

— Bine, dar nu e real! am ripostat.

— E ca şi cum ar fi. Eram atît de concentrată încît am căzut de pe pat... Şi doar mi-au spus să folosesc masa cumpărată de la firmă... Nu ştiu...

Cred că Styk s-a dereglat... Oricum le-am reclamat şi lor defecţiunea... Ce m-a amuzat e că Styk părea foarte uman.

— Poate că era un actor plătit!

— Exclus! ERAM ÎNTR-O HOLOGRAMĂ!

— Prostii! Puţină electronică acolo...

— Tu eşti un prost! Tot mai scrii tîmpenia aia de eseu?!

Tot mai încercam s-o scriu: „Presiunea istoriei asupra omului de pe stradă a crescut în proporţie geometrică în acest sfîrşit de secol... Moralitatea şi politicul par să se confunde în timp ce TU, cel solicitat în cadrul evenimentului, ai senzaţia că deja ai pierdut sensul... Tot mai mult eşti obligat doar să supravieţuieşti... Eşti obligat să nu cauţi, să nu aspiri la o înţelegere adecvată a proceselor... Sînt fapte banale dar care, amplificate de mass media, îţi apar ca teribile ameninţări..."

I-am spus Brillei să lase naibii jocul ăsta tîmpit. Ea mi-a rîs în nas şi a întrerupt legătura telefonică. O smintită! Să stai ore întregi încercînd să ghiceşti căile oculte... Să ghiceşti cine va da următoarea lovitură... Să încerci să dobori un zid ireal?! Defulare, simplă defulare!

Mi-au sunat la uşă. Erau doi indivizi. Cărau un monitor „KOPLEX"

— Uitaţi, semnaţi aici de primire.

— Dar eu n-am făcut nici o comandă pentru jocul dumneavoastră! le-am spus revoltat.

— Nu vă numiţi...

— Întocmai.

— N-aţi semnat?! Uitaţi, aici...

Era semnătura mea într-adevăr. Dar putea s-o imite oricine! Le-am şi spus-o, dar nu m-au crezut.

— Vă arde de glume dar noi nu avem timp! Sîntem de fapt în criză de timp!

— Dar vă rog, luaţi-vă jucăria înapoi!

Cei doi rîseră. Jucăria fusese deja plătită din contul meu.

— De fapt ce vreţi de la mine?!

— Să-l luaţi şi să-l branşaţi la reţeaua naţională.

— Ăsta trebuie branşat la reţeaua naţională?! am exclamat uimit.

— Dar ce credeaţi? Noi sîntem foarte legali, domnule...

Devenea din ce în ce mai interesant. Se întîmpla ceva teribil şi eu habar n-aveam! Am consimţit în cele din urmă. Mi-au arătat cum funcţionează. Le-am mulţumit. Le-am dat un bacşiş. Au plecat bombănind.

Mi-am preparat o băutură şi m-am aşezat la masa de scris: „...se manifestă o serie de fenomene contradictorii. Prietenii de ieri sînt duşmanii de azi. Puterea presupune, înainte de toate, un erotism. Erotismul puterii. Orice organizare presupune apariţia unei structuri. A unei suprastructuri. Puterea se sustrage definiţiei. Se sustrage iluminării. Ea crează instituţii. Iar cei ce gravitează în jurul ei se împart în două categorii: cei ce deţin puterea şi cei ce o practică!".

— Alo, bună ziua domnule...

— Bună ziua, am răspuns fără chef.

— Sperăm că veţi aprecia noul joc pe care vi-l propune „KOPLEX". Oh, nu vă faceţi probleme, taxa e neînsemnată în raport cu serviciile pe care vi le aduce monitorul nostru. A lucra cu el înseamnă a pune capăt incertitudinii dumneavoastră. Puterea poate fi descoperită, puterea poate fi cucerită! Ce se ascunde în spatele zidului? V-aţi întrebat vreodată domnule...

— Presupun că eşti un automat cu voce umană, nu-i aşa?! am strigat rîzînd în hohote.

— Întocmai domnule! Aţi chicit!

— Atunci ascultă aici cutie de tablă nenorocită ce eşti! Nu am nevoie de monitorul vostru!

— Vai... Chiar însuşi Preşedintele ne-a autorizat! Ne-a facilitat intrarea pe sistemul naţional! 99% din poopulaţie joacă acum „KOPLEX"... Sînteţi singurul... Pardon, mai sînt vreo cîteva sute de indivizi, pardon, de domni care, ca şi dumneavoastră se încăpăţînează...

Am trîntit receptorul. Era o manipulare naţională. Prin „KOPLEX" încercau să aibă un control general asupra întregii populaţii. Interesant. Prin joc! Dar cum rămînea cu ameninţarea pe care o primisem? M-a lămurit automatul: ERA O INVITAŢIE! Trebuia să intru în joc. Eram prins ca într-o cursă de şoareci. Ameninţarea era reală dar trebuia s-o rezolv în ludic. Ce escrocherie! Şi ce trebuia să fac? Să nu mai ies din casă?! Să dau drumul la joc? Poate că în clipa aceea mă ştergeau de pe lista neagră! Cine pusese la cale enormitatea asta? Ştiam, doar la alegeri decideam, alegeam. VOTAM. Pe urmă deveneam un simplu actor. Sau chiar spectator. Trebuia să mă duc la lucru. Trebuia să mănînc. Să fac dragoste. Şi pronosticuri asupra evoluţiilor puterii. Dar ce cîştigam din asta? Ce cîştigam dacă mă interesa şi dacă-mi dădeam cu părerea despre viaţa politicienilor? Despre acţiunile lor? Cum puteam să le influenţez deciziile? Nu puteam. Dar „KOPLEX" îmi oferea o posibilitate!

Mi-am făcut valiza. Trebuia s-o şterg. I-am telefonat Brillei. Telefonul a sunat în gol. Era clar! O lichidaseră. Brilla era o tipă în care avusesem încredere întotdeauna. Poate că încercaseră să afle de la ea ce eseuri mă pregăteam să scriu despre putere. Şi de unde aveam hîrtie! Mi-am dinamitat apartamentul. Am coborît cu liftul. Am luat un taxi. După vreo cîteva străzi am apăsat pe declanşatorul din buzunar. S-a aprins o luminiţă verde. Apartamentul meu se pulverizase.

— Unde vă duc? m-a întrebat cu un glas mohorît şoferul.

— Pînă în Vicox, la fîntînile arteziene!

— Jucaţi „BREAK DOWN THE WALL"?

— Joc, am minţit eu.

— Uitaţi, am un zid verde pe ecran. Credeţi că e vorba de masonerie sau de extremiştii „GOLA"?

M-am aplecat peste umărul său. Zidul era verde, verde.

— Ce să spun? Mie nu mi-a ieşit niciodată verde...

— N-aş vrea să pierd jocul din seara asta, spuse supărat şoferul. Dacă cîştig am dreptul la o călătorie în Columbia. I-am promis nevesti-mi că o duc în Columbia la pescuit de păstrăvi!

— Sînt păstrăvi în Columbia?!

— I-a găsit un cercetător britanic, domnule!

— După cîte ştiu nu poţi fi ajutat. Trebuie să rezolvi de unul singur, altfel nu iei Marele Premiu!

Am coborît în Vicox. Acolo era o manifestaţie de protest.

— De ce manifestaţi? i-am întrebat.

— Cerem eliberarea lui don Tasso!

— De ce-i acuzat?

— De moartea lui don Aligattore!

— E adevărat?

— Cum să fie adevărat? s-au supărat manifestanţii. Dumneata nu joci „Break..."? Ce poate fi adevărat? Nici faptul că sîntem aici nu poate fi adevărat...

M-am îndepărtat. Căutam casa Anei-Maria Z. O iubită de-a mea din tinereţe. Ar fi putut să mă adăpostească. Am sunat la uşă. Mi-a deschis chiar ea. Avea un combinezon de voal. Trupu-i era tot atît de atrăgător. Picioarele-i erau la fel de superbe. M-a recunoscut imediat:

— Eşti nebun? Nu pot să te primesc! Am primit un mesaj de la nişte extratereştri! Ştii, m-am amuzat puţin.... L-am băgat pe calculator în jocul cu „Break...". Ştii cum e... te prinde!

Am colindat străzile. Începuse să plouă. M-am aciuat într-o staţie de metrou. Singura mea şansă era să prind o cursă peste ocean. Cînd a stat ploaia am continuat să hoinăresc. N-aveam bani de bilet. Aş fi putut s-o şterg la Nairobi. Sau la Cairo. Într-un tîrziu m-a răzbit foamea. Dacă aş fi avut o conservă vie la mine ar fi fost o chestie.

— Hei, tu, sus mîinile!

Băieţii jucau tare. Au tras vreo două trei focuri. Am luat-o la fugă de-a lungul cheiului. Trebuia să ajung la debarcader să iau o şalupă. Voiau într-adevăr să mă omoare? Sau doar să mă alunge din oraş? Totul era ca-ntr-un film de groază. Dintr-odată Istoria te ocheşte şi strigă: El e, puneţi mîna pe el! Serviciile secrete îţi cer serviciile! Şeful vrea să te avanseze pentru că ai calităţi! Partidul din care faci parte s-a gîndit să te aleagă preşedinte! Patria, în schimb se gîndeşte că ai putea să-i aperi interesele dacă ai împuşca vreo cîţiva rebeli, aşa că te încorporează! Poliţistul îţi cere părerea asupra unui viol iar judecătorul consideră că poţi fi chemat la tribual ca martor! Toţi vor cîte ceva! Cînd ai ieşit în bătaia reflectoarelor, gata, s-a sfîrşit, eşti pierdut! Începe scena ta! Melodramă! Tragedie! Comedie!

Şi asta în timp ce tu te căzneşti să rămîi un biet necunoscut! Te căzneşti ca suflul Istoriei să nu te atingă! Şi atunci, cînd încerci asta, atunci eşti descoperit, te-au manipulat!

Debarcaderul era ascuns în ceaţă. Mă aşteptam să fie pustiu dar era o patrulă acolo. Vorbeau cu nişte militari aflaţi pe malul opus.

— Dacă apare, trageţi fără somaţie!

Erau destul de hotărîţi. M-am dezbrăcat şi-am coborît înspre fluviu, cu cîteva pachete de dinamită. Am înotat pînă la pilonii debarcaderului şi m-am jucat şi eu puţin. Am înotat înapoi spre locul în care îmi lăsasem hainele şi am apăsat pe declanşator.

Jerbe multicolore. Răcnete. Sînge. Asta era pentru Brilla. Pe malul opus s-a dat alarma. Au trimis o şalupă care a avut aceeaşi soartă. Au început să tragă cu rachete de semnalizare verzi, galbene, roşii.

M-am tîrît aproape un kilometru. Ieşisem din oraş. Dintr-odată nu m-a mai urmărit nimeni. Aveam umărul plin de sînge. O bucată de tablă fierbinte. Dintr-o barcă. M-a ajuns din urmă un camion. A oprit în dreptul meu. Şoferul avea părul răvăşit şi hainele rupte. Ca şi mine avea umărul rănit.

— Pot să te ajut cu ceva? Se pare că ai probleme!

— Şi dumneata ai probleme...

— Mi-au ucis prietena. Fără motiv. Şi-aveau de gînd să mă lichideze şi pe mine...

Mi-am reţinut un strigăt de groază.

— Pentru ce?

— Pentru ce te poate urî puterea? Pentru gîndurile tale! Pentru că nu vrei să faci compromisuri!

— Bine, dar e democraţie...

— Puterea rămîne putere, oricînd, oriunde, n-o poate defini nimeni...

— Şi ţi-ai propus să faci asta?

— Ce anume?

— S-o desconspiri! i-am strigat.

A frînat. S-a uitat la mine. A rîs.

— Nu te prosti. Cred că e ceva special între noi doi. Avem chestii comune, gînduri comune...

— Dă-i drumul, mai departe, ne urmăresc...

— Nu cred. Ne-au speriat, atîta tot.

Era straniu tot ce mi se întîmpla. Omul acela aş fi putut fi chiar eu. Dar nu eram eu. L-am întrebat cu o voce sugrumată:

— Cum o cheamă pe prietena ta?

— Cristilda, mi-a spus cuprins de tristeţe. Au iradiat-o...

— A murit!?

— Nicidecum. S-a scurs pur şi simplu într-un alt univers...

— E posibil?

— În cazul ei a fost posibil.

Am răsuflat uşurat. Nu eram chiar la fel. El avea totuşi o altă istorie. A pornit motorul.

— Unde crezi că ne putem duce?!

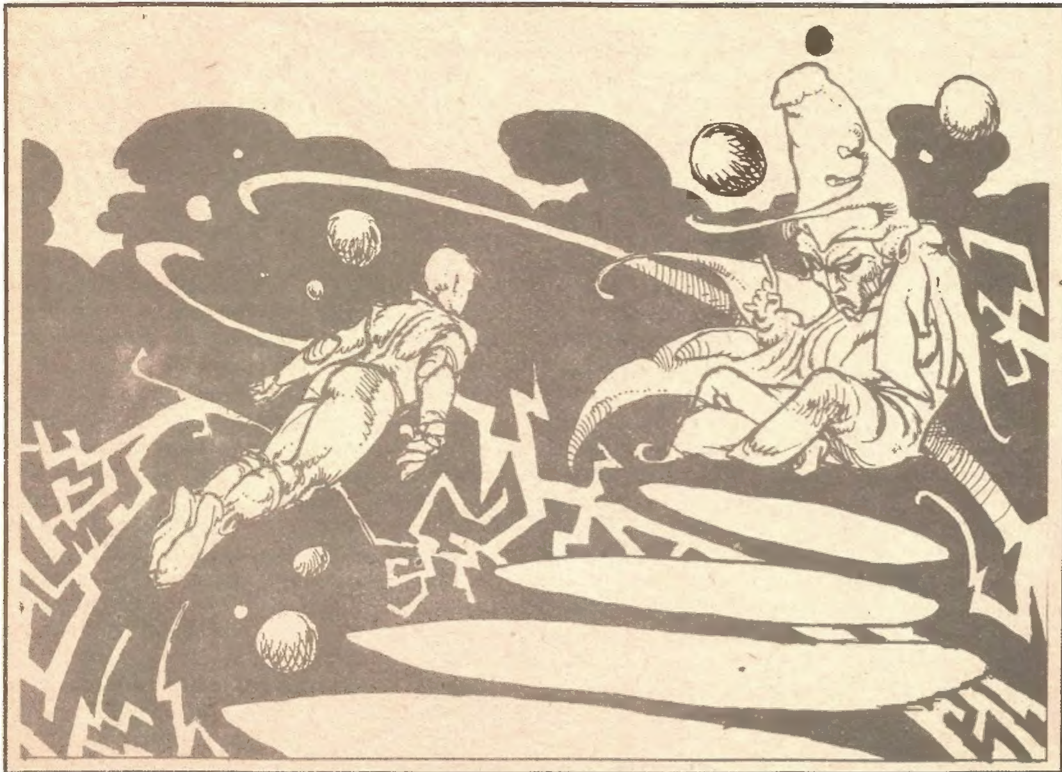
— Naiba ştie?

— Presupun că au alertat toate serviciile secrete. Ştii, în astfel de cazuri se ajută unii pe alţii...

Ce importanţă mai avea? Eram doi. Eram aproape la fel, doar istoriile noastre ne diferenţiau oarecum... Mi-a întins un petec de hîrtie.

— Am scris nişte gînduri acolo, citeşte!

Gîndurile lui erau despre cei singuri. Scria: „Cu ani în urmă, Che Guevarra, un revuluţionar sud-american, a încercat să-şi elibereze poporul

de sub dictatură. Dar ai săi l-au trădat şi l-au vîndut acelor redutabili mestecători de gumă. Gringos i-au ciuruit idealul cu o rafală de mitralieră. Dar ne putem întoarce la începuturi. S-au dus oare concetăţenii lui Isus să-l salveze? Există o morală a salvării...".

— Ce zici?

Ce puteam să-i spun? Că-mi recunoscusem scrisul. Nu ştiu dacă era conştient că pînă la un punct eram unul şi acelaşi om.

— Cred că se întîmplă ceva cu noi...

— Nici tu nu joci jocul, am observat eu.

— Nici tu.

— E o tîmpenie.

— Cam aşa ceva. Întotdeauna am fost înăuntrul jocului, asta-i şmecheria!

— Unul dintre noi trebuie să reuşească...

— De fapt de asta se temeau, nu?

Am rîs în hohote amîndoi. Destinul sau altceva ne adusese umăr lîngă umăr.

— De fapt ca să le distrugem întreaga reţea trebuia să intrăm în joc...

— Dar într-un anume fel, nu-i aşa?!

Ne înţelegeam de minune. Camionul era plin cu dinamită. Am trecut de coline şi am ajuns în faţa zidului. Era o linişte mormîntală.

— Ai declanşatorul?

— Sigur.

— Ţi-e teamă de moarte, Styk?

— Nu mi-e teamă, Styk!

— Deci sîntem unul şi acelaşi.

— Avem totuşi istorii diferite.

— Crezi că se aşteptau la figura cu dinamita?!

— Nu. Nici un circuit nu rezistă la dinamită.

— Ce culoare are zidul?

— Ce importanţă...

— Crezi că asta e o salvare?

— Nu ucidem puterea acum ci ideea de putere...

Camionul s-a cutremurat. Am pornit cu toată viteza.

Colecţia de Povestiri Ştiinţifico - Fantastice „Anticipaţia" este editată cu sprijinul **Ministerului Tineretului şi Sportului,** *căruia îi mulţumim, în numele iubitorilor de SF, pe această cale.*

Desen de MIHAI COLIBAN

A. E. van VOGT

Făuritor de univers

7

Zăcea în întuneric pe iarbă şi nu-i venea să facă nici cea mai mică mişcare. Sentimentul de libertate încă nu se instaurase temeinic în el. Noaptea devenise mai răcoroasă acum şi cele mai multe nave stinseseră luminile. Una singură strălucea, la peste treizeci de metri depărtare de ei, pe malul rîului.

Se gîndi la următoarea etapă. Începuse să înţeleagă mult mai rapid noile situaţii. Trebuia doar să se strecoare afară din tabără şi apoi să plece unde dorea. Cel puţin pentru o clipă i se păru că nu avea altceva de făcut. Cu toate acestea şovăia.

Mersul prin beznă ar fi fost anevoios şi dimineaţa l-ar fi putut prinde relativ aproape de Planiaci. Se imagină reperat din văzduh. Îşi închipui o echipă de căutare, terestră şi aeriană, găsindu-l la nu-

mai cîteva ore după răsăritul soarelui. Posibilitatea îl îngrozea, provocînd prima schimbare a intenţiilor sale.

„Dacă aş putea fura o navă..." se gîndi nehotărît.

Îndărătul lui se auzi un sunet slab, apoi Lela Bouvy şopti:

— Vreau să pui mîna pe nava ei. Numai aşa o să-ţi dau drumul.

Cargill se răsuci spre fată. Cuvintele îl făcură să creadă că-l putea obliga sub ameninţarea unei arme. Întunericul de sub copaci era însă prea dens ca să poată distinge ceva. Nu trebuia să i se spună că „nava ei" însemna flotorul lui Carmean. Probabil că răspunsul său întîrziase prea mult, deoarece Lela adăugă:

— Dă-i drumul.

Căpitanul aprecie că nava lui Carmean era la fel de bună ca oricare alta.

— Care-i? şuieră el.

— Cea luminată.

— Aha...

Ceva din hotărîrea lui iniţială se destrămă. Carmean adormită şi Carmean trează erau două chestiuni total diferite. În ciuda îndoielilor, porni mai departe. Putea cel puţin să cerceteze situaţia înainte de-a decide. După cîteva minute se opri îndărătul unui arbore, la cinci metri de flotor. Lumina ce răzbătea prin uşa întredeschisă contura pe iarbă un dreptunghi gălbui. Lîngă pata de lumină, stătea Carmean.

Cargill, care fusese gata să-şi reia înaintarea, o văzu în ultima clipă. Se opri tresărind şi spaima produsă de neaşteptata apariţie nu-l părăsi prea repede. Privi peste umăr şi o zări pe Lela gata să-l urmeze. Fără să piardă vremea, se întoarse. Împingînd-o la adăpostul unui tufiş, îi explică situaţia şi o întrebă:

— Mai e cineva înăuntru?

— Nu. Ultimul ei soţ a căzut din navă acum trei luni, cel puţin aşa susţine ea că s-a întîmplat. De atunci îşi caută altul, dar nici un bărbat nu voia s-aibă de-a face cu ea. De asta te-ar vrea pe tine.

Era o ipoteză neaşteptată. Pentru o clipă, Cargill se închipui în rolul unui soţ înlănţuit. Imaginea îl şocă. Cu cît scăpa mai iute de Planiaci, cu atît mai bine. Şi considerînd indiferenţa cu care-l includeau în planurile lor necunoscute, nu trebuia să încerce nici o reţinere.

— Sar pe ea, îi spuse Lelei, şi-i trag una-n cap. Dă-mi ceva cu care s-o pocnesc.

Se simţea rău şi neîndurător. Spera că fata avea să-i dea arma ei. Pentru un moment chiar crezu asta, cînd îi strecură în mînă ceva metalic.

— E din rama patului tău, şopti Lela. O să pară c-ai smuls-o, eliberîndu-te, şi ai luat-o drept armă.

Logica respectivă nu era chiar convingătoare pentru Cargill, dar îşi dădu seama că ea încerca să se auto-convingă. În plus, evadarea lui trebuia să fie cît de cît veridică. Fără îndoială, Bouvy avea să spumege de mînie.

Precaut, bărbatul începu să avanseze. Cînd ajunse la adăpostul copacului de lîngă Carmean, femeia se sculă.

— Ai reuşit deci, Grannis, se adresa cuiva nevăzut pentru Cargill.

— Da, încuviinţă un glas de cealaltă parte a trunchiului. Cargill se ghemui şi rămase nemişcat. N-am putut ajunge mai repede, adăugă glasul.

— Mai bine mai tîrziu decît niciodată, comentă Carmean. Hai înăuntru.

Cargill nu ştia cum să procedeze în continuare. Pentru o fracţiune de secundă, se gîndi cu amărăciune că ar fi trebuit să-i atace atît pe necunoscut cît şi pe Carmean, cînd:

În zona luminată apăru o Umbră.

Marton Cargill încremeni îndărătul copacului. Sentimentul iniţial de profundă dezamăgire lăsă loc convingerii că mai exista o speranţă. Asista la o întîlnire nocturnă secretă. Umbra care venise să discute cu femeia n-avea să întîrzie prea mult şi atunci reapărea ocazia de a captura nava.

Prudent, începu să se retragă, dar se opri. Se gîndi că n-ar fi lipsit de interes să audă ce discutau cei doi. Tocmai reflecta cum să procedeze, cînd lîngă el apăru Lela.

— Ce se-ntîmplă? şuieră mînioasă. De ce te-ai oprit?

— S-s-st! o opri Cargill. Reacţionase automat. Era concentrat asupra planului său, deoarece avea senzaţia că orice amănunt referitor la Umbre avea însemnătate pentru el. „Nu trebuie să uit", îşi repeta, „că am fost adus aici de cineva

care vrea să mă manipuleze".

Capturarea lui de către Lela fusese un incident nefericit, neprevăzut de cei care inițial îl făcuseră prizonier. Nu-i dădu atenție fetei și, ieșind dinapoia trunchiului, porni spre flotor. Ajuns lîngă ușă se lipi de peretele metalic.

Aproape imediat avu prima deziluzie. Glasurile dinăuntru erau prea înfundate pentru a le distinge clar. Așa cum se întîmplase mai devreme, cînd Carmean vorbise cu Bouvy, auzea numai fragmente de cuvinte.

Un glas de bărbat:

— Cînd asta? Nu-mi amintesc să fi fost de acord.

Puțin mai tîrziu, vocea lui Carmean, ridicîndu-se într-un ton triumfător:

— Nu-ți face griji despre noi. Sîntem pregătiți în caz că apare așa ceva.

Glasurile se apropiară.

— Bun, spunea Umbra, atunci să-l prindem pe Cargill ăsta. N-o să mă simt bine pînă nu-l avem iarăși în mîinile noastre.

Cargill nu mai așteptă. Iute, dar precaut, se retrase de-a lungul fuselajului. Se ghemui încordat, în umbra de sub botul navei. Lumina de pe iarba din fața intrării spori în intensitate, cînd ușa se deschise larg. Umbra ieși.

Îndărătul ei, și prin ea, se zărea un copac. Umbra avea trupul și capul de formă umană, iar cînd se opri, așteptînd-o pe Carmean, ochii i se desluşiră limpede. Erau ochi de umbră, deoarece nu scînteiau în lumină. Dar așa mați cum erau, nu puteau fi altceva decît niște ochi.

— Vreau să lămurim treaba, rosti Carmean ieșind. Îl țin pe tip la mine pînă m-anunți? Părea foarte încîntată.

— Exact, sosi răspunsul de rău augur. Și atunci mi-l aduci fără întîrziere. Cînd va sosi momentul, o să capeți toate ajutoarele de care ai nevoie. Care-i nava?

Cargill nu auzi cuvintele lui Carmean, însă probabil că-i indicase direcția. Porniseră amîndoi, ieșind din dreptunghiul luminos.

Lela apăru grăbită din ascunzătoarea ei.

— Repede, gîfîi ea. Trebuie să urcăm și să plecăm.

— Amîndoi? făcu Cargill. Nu avu însă vreme să discute asupra implicațiilor pluralului. În liniștea nopții răsunară, puternic și distinct, cîteva ciocănituri în metal, apoi vocea lui Carmean:

— Bouvy, deschide! Eu sînt!

Evadarea putea fi descoperită dintr-o clipă într-alta. Cargill ajunse la ușa navei lui Carmean, se opri doar ca s-o lase pe Lela să treacă înaintea sa, după aceea intră.

— Dă-i drumul, îi șopti fetei. Eu te-acopăr.

Nu prea știa cum urma să se descurce împotriva unor arme, dar avea certitudinea că important era să țină ușa deschisă pînă ce nava ajungea în văzduh.

După un interval ce i se păru infinit, flotorul zvîcni ușor. Cargill își ținu răsuflarea numărînd secundele în vreme ce se înălțau.

Cu degete tremurătoare închise ușa și o strigă pe Lela.

— Poți stinge luminile?

Nu răspunse nimeni, dar se făcu întuneric. Prudent, bărbatul redeschise ușa și privi afară. Vîrful unui copac lunecă la numai cîțiva centimetri dedesubt. Încetineala cu care dispăru din vedere întărea impresia anterioară; pe timpul nopții viteza flotoarelor, acționate probabil de energia solară, era neglijabilă.

Glasul Lelei răsună slab dinspre prova:

— Încerc s-ajung deasupra rîului. Acolo e mai multă lumină. Ne urmărește cineva?

Cargill nu putea fi sigur. Privea de sus și pieziș tabăra care treptat, se trezea la viață. Pînă și acea minimă activitate era bine camuflată dedesubtul frunzișului des. Zărea pete de lumină și auzea voci agitate. Nu izbutea totuși să-și dea seama dacă altă navă se ridicase în urmărirea lor.

Flotorul părea că-și mărise viteza. Uitîndu-se chiar sub el, bărbatul văzu că ajunseseră la rîu. Înțelese acum planul Lelei. Undele străluceau în lumina stelelor. Aprecie că mergeau cu cel puțin cincisprezece kilometri pe oră.

Tabăra dispăru lent înapoia unei meandre. Cînd n-o mai văzu, închise ușa și intră în salon. Era puțin mai mare decît cel din nava lui Bouvy, însă identic din punct de vedere funcțional. Băgă capul în cabina de comandă.

Lela stătea în fotoliul pilotului. Nu se întoarse să-l privească. Cargill ezită,

apoi reveni lîngă uşă. O deschise şi petrecu următoarea oră, privind în noapte. În acest timp, luna răsări şi viteza crescu perceptibil. Continuau să zboare la numai un metru deasupra pădurii.

8

Preotul asculta obiecţiile lui Cargill, încruntîndu-se neîncrezător. Era un individ masiv, aspru şi probabil că nu înţelegea ce încerca să-i spună căpitanul. Brusc, expresia i se transformă într-una de mînie şocată.

— Păi, să fiu al..., izbucni el. Un Inter care-ncearcă să scape de-nsurătoare c-o fată de-a noastră... Fără nici un avertisment lansă un pumn cît o ghioagă spre capul lui Cargill.

Acesta se eschivă la timp pentru a scăpa de întreaga forţă a loviturii. Pumnul uriaş îi şterse obrazul, şi-l trimise împleticindu-se prin odaie.

Reveni, mijind ochii, uşor ghemuit pentru atac. De undeva din stînga, vocea Lelei răsună sec:

— Termină! Dacă nu, te ard cu acul, de n-o să mai poţi umbla niciodată. N-avem timp de bătăi.

Ameninţarea îl opri pe Cargill. Era absolut convins că, indiferent de circumstanţe, fata era capabilă oricînd să tragă în el. Dacă îl schilodea n-avea cum să mai poată scăpa.

— Sadie! răcni preotul.

Ca la un semnal, pe uşă năvăli gîfîind o femeie micuţă.

— Da, Henry!

— Păzeşte-l pe nenorocitu-ăsta de Inter, cîtă vreme domnişoara Lela şi cu mine..., zîmbi cu subînţeles... punem la punct amănuntele. Căsătoriile astea, de-a sila, cu Interi, costă ceva mai mult, să ştii. Însoţit de fată, părăsi încăperea.

Cargill se apropie de fereastră. De acolo putea zări flotorul luat de la Carmean. Se găsea la mai puţin de treizeci de metri depărtare.

„Dacă aş putea ajunge la el", se gîndi „aş putea s-o şterg în zece secunde".

Din nefericire, Lela încuiase uşa vehiculului. O simţi pe femeia micuţă venind lîngă el.

— Ştiu ceva, şopti ea.

Cargill o privi, dezgustat de expresia lacomă a chipului şi a ochilor mijiţi. Nu-i răspunse.

— Azi dimineaţă, am auzit ştirile la radio, continuă ea cu un şuier răguşit. Nu aşteptă reacţia bărbatului şi urmă grăbită: Ce-mi dai să nu-i zic că se opune Carmean căsătoriei?

Comportarea ei devenea limpede acum, iar concluziile ce se puteau trage asupra acestei familii clericale din viitor nu erau încîntătoare. Cargill decise să nu fie critic. Scotoci prin buzunare şi arătă femeii tot ceea ce găsise. Un pix, un creion, un portchei, cîteva monezi şi portofelul.

Preoteasa le examină, vizibil dezamăgită.

— Altceva n-ai? întrebă ea.

Brusc se lumină la faţă. Se întinse şi-i atinse ceasul de la mînă.

— Asta ce-i?

Cargill desfăcu brăţara, şi-i apropie ceasul de ureche.

— Spune timpul, îi explică.

Se întrebă dacă era posibil ca oamenii aceia să nu aibă habar de ceasuri. Nu-şi putea aminti dacă văzuse vreunul în cele două flotoare cu care călătorise.

Femeia îl privi dezgustată.

— Am auzit de chestii de-astea, da' la ce-s bune? Dimineaţa, soarele răsare, iar seara, apune. Asta-mi ajunge.

Cargill, care învăţase să reacţioneze rapid, îi desprinse ceasul dintre degete.

— Eu însă îl pot folosi. Aş vrea acum să-mi spui cîteva lucruri.

— Nu-ţi spun nimic, scutură ea din cap.

— Ba o să-mi spui; dacă nu, îi zic soţului tău ce ţi-am dat.

— Nu mi-ai dat nimic.

— Convinge-l pe el de chestia asta.

Femeia ezită apoi rosti morocănoasă:

— Ce vrei să ştii?

— Ce-a spus la radio?

Posibilitatea de-a împărtăşi cele aflate o aţîţa. Se aplecă înainte.

— Carmean zicea că trebuie să fi prins. Zicea că te vor Umbrele. Zicea să nu-ngăduim nici o căsătorie. Îşi schimonosi chipul. Niciodată nu mi-a plăcut de femeia asta, izbucni ea cu sălbăticie. Dacă... Se opri şi se retrase cîţiva paşi.

Lela şi preotul intrară în cameră. Fata era palidă, bărbatul furios.

— Înţelegerea se anulează, vorbi el. Nu vrea să plătească aşa cum trebuie.

— Vom trăi în păcat, şopti Lela. Altă ofertă nu mai fac.

— Trăiţi în păcat, tună preotul, şi voi pogorî mînia cerului asupra sufletelor voastre!

Fata îl trase pe Cargill de braţ.

— Haide! Vrea să schimbăm nava noastră cu rabla lui.

Cargill o urmă, neştiind prea bine cum să reacţioneze faţă de cele întîmplate. Îşi aminti gîndurile lui asupra religiei şi „predicatorilor" şi, deşi incidentul îi venea în sprijin, nu dorea ca întîmplarea respectivă să-i confirme sau infirme opinia anterioară. Uimitor era că atît Lela cît şi „Henry" considerau absolut fireşti puterile preotului. Fiecare accepta, într-un anume fel, implicarea sufletului, iar la nivelul acestuia era posibilă o pedeapsă. „Dar dacă am presupune", îşi spuse Cargill, „că într-adevăr sufletul **există,** sau cel puţin că, înapoia a cincizeci de mii de ani de înfometare spirituală, există un fenomen real?"

Era greu de afirmat că realitatea fusese mai mult decît vag întrezărită. Oamenii fuseseră prea rigizi. De prea multe ori puterile uriaşe ale statului se utilizaseră pentru a întări un set inflexibil de concepţii. Iar acolo unde o evadare nu reprezenta doar o simplă negare, indivizii consideraseră că ei credeau într-o simplă existenţă sufletească. În privinţa aceasta, termenul „nemuritor" fusese folosit atît de des, încît era cît se poate de limpede că nimeni niciodată nu se gîndise la el în mod serios.

Teoria era de-a dreptul tulburătoare, deoarece, ca exemplu concret al nemuririi, Cargill supravieţuise cu aproape patru sute de ani momentului normal al morţii sale. Prin urmare, pentru el, realitatea sau irealitatea sufletului, sau a spiritului, sau a fluxului vital, sau orice ar fi fost, reprezenta mai mult decît simpla problemă teoretică accesibilă majorităţii oamenilor.

Era prins într-un experiment uluitor care, cu siguranţă, implica întreaga activitate a procesului vieţii, cunoaşterea şi ignoranţa, precum şi înţelesurile tainice dinapoia problemei sufletului în zece mii de religii, slujite de o sută de mii de zei.

Dintr-un punct de vedere era o eroare să gîndeşti în termeni precum „suflet", deoarece asemenea credinţe aveau o semnificaţie religioasă care, în mod automat, denota lipsa de fundament ştiinţific şi dependinţa de credinţă, incapabilă de-a fi testată. Pe cînd, dacă un astfel de fenomen ar fi existat, s-ar fi manifestat în nenumărate feluri, supunîndu-se în mod automat unor legi. Faptul că legile respective puteau diferi de cele existente în continuumul spaţio-temporal cunoscut sub denumirea de univers, nu le-ar fi oprit de-a fi corelate într-o manieră ştiinţifică.

„Dacă", se gîndi Cargill urmînd-o pe Lela în flotor, „eu sînt un cîmp energetic în universul real, de fiecare dată cînd acest cîmp se manifestă şi cineva spune: Aha!, avem o nouă filozofie."

Zilele treceau. În fiecare dimineaţă, înălţau flotorul la limita maximă a puterii motorului solar. Cînd era senin, asta însemna aproape cinci kilometri. O ceaţă groasă îi putea coborî la opt sute de metri de sol. Iar într-o zi ploioasă de-abia treceau peste dealuri. În asemenea ocazii nu pteau depăşi altitudinea de două-trei sute de metri.

Era o existenţă stranie, aproape în afara timpului; nu făcea nimic altceva decît să privească ţinutul de sub ei, să doarmă, sau să facă planuri.

Adevărata problemă o constituia Lela. Cargill avea impresia că niciodată nu mai întîlnise o fată atît de tensionată şi precaută. Dormea în cabina de comandă cu uşa încuiată. Dacă el se foia în pat, îşi aprindea lumina şi o putea zări privindu-l prin uşa transparentă. Iar lucrul acesta se întîmplase de foarte multe ori. Vigilenţa ei îi dădea peste cap toate schemele. Sfîrşitul acestei faze a relaţiei lor sosi într-o noapte... Cargill nu mai ştia sigur dacă era la zece sau unsprezece zile după evadare; le pierduse şirul.

Cînd flotorul ateriză în lunca unui pîrîu, bărbatul deschise uşa exterioară, coborî şi porni rapid spre adăpostul copacilor. Dinapoia lui răsună un strigăt înăbuşit. Raza unui reflector puternic străpunse umbrele înserării şi-l contură pe fundalul lizierei. La treizeci de metri înaintea lui, un arbore se prăbuşi fume-

gînd carbonizat.

Cargill, care nu știuse ca se putea trage din cabina de comandă, se opri. Încet, dar furios, reveni la navă. În cazul unui eșec, plănuise să pună cărțile pe masă și clipa aceea venise.

Lela îl aștepta la ușă.

— Ai încercat să fugi! izbucni ea acuzatoare.

— Bineînțeles, o fulgeră cu privirea bărbatul. Din ce crezi că-s făcut... din piatră?

Probabil că tonul lui transmisese o parte din subînțeles, deoarece fata se calmă imediat. În mod curios, într-o anumită măsură nu spusese un neadevăr. Burlac fiind, în armată învățase să nu-și privească prea critic prietenele. După unsprezece zile petrecute alături de Lela, nu-i mai găsea atîtea defecte. Avea o drăgălășenie proprie vîrstei și părea suficient de pătimașă pentru a satisface orice bărbat.

Totuși, scopul lui nu era doar de-a cuceri o fată. Intenționa să preia controlul flotorului. O privi cu atenție pe Lela stînd în prag, conturată pe fundalul luminos al ușii. Ținea o armă, ăsta era tot necazul...

Se apropie de ea cu îndrăzneală.

— Una din două, îi spuse. Ori trăim împreună așa cum este normal, ori ucide-mă.

— Rămîi pe loc, rosti Lela, însă glasul ei suna lipsit de convingere. Șovăind, adăugă: Vreau să mă pot mărita.

— Știi că trebuie să rămîn cu tine, insistă Cargill. Altundeva unde să mă duc?

Înaintă atît de mult încît, atunci cînd Lela ridică arma, capătul țevii îi atinse cămașa.

— Rămîn, dar fără să mai fiu condus și nici ocolit în privința deciziilor.

Deliberat, păși din nou împingînd țeava cu pieptul. Lela începu să se retragă. Bărbatul se întinse și-i prinse umerii în palme... Ignorînd arma, o atrase ușor în brațe.

Fata era rigidă. Murmura într-una:

— E-un păcat! E-un păcat!

Cînd o sărută, buzele îi tremurau. Încercă să se elibereze, însă chiar în aceeași clipă se înmuie din tot corpul. Coborî mîna cu arma și o îndepărtă în lateral, parcă temîndu-se de o declanșare accidentală. În mod limpede, se zbătea între imbolduri contradictorii.

— Dă-mi arma, rosti Cargill. Trebuie să fim egali. O femeie trebuie să se încreadă într-un bărbat. Altfel nu se poate.

O sărută iarăși, și acum nu-i mai opuse rezistență.

Plîngea ușor, înfundat, un sunet vechi de pe vremea primelor relații femeie-bărbat. Instinctiv, Cargill îi culese lacrimile cu buzele, apoi se întinse și luă arma.

Pentru o singură fracțiune, Lela se încordă, apoi... îl lăsă s-o ia.

9

Cargill considerase că deținînd controlul flotorului avea să poată face orice dorea. Dar ce dorea? Săptămînile treceau și el nu se putea decide. Dintr-un motiv necunoscut fusese implicat într-o intrigă. Dacă ar fi făcut o mișcare ce l-ar fi scos la lumină conspiratorii ar fi încercat din nou să-l captureze pentru a-l obliga să le facă jocul.

În cele din urmă, avu o idee, începutul unui plan. În esență era ceva periculos, totuși ideea nu-l mai părăsea. Intră în cabina de comandă și se așeză în fața ecranului. Nu era pentru prima dată că-l examinase, sau folosise. Acum însă știa ce voia.

La fel ca motorul flotorului, aparatul radio-TV era capsulat ermetic, făcînd imposibilă cercetarea interiorului. Pentru o vreme, Cargill se mulțumi să asculte conversațiile din eter și singurul program oficial.

Programul era emis de o stație a Umbrelor și consta din muzică similară jazzului. După fiecare melodie, un glas convingător amintea ascultătorilor să vină în Orașul Umbrelor pentru a primi „instruirea specială". Pentru Cargill, căruia nu-i plăcea jazzul, „reclamele" fuseseră fascinante — la început. Acum le asculta numai cîteva clipe, apoi începu să caute alte posturi pe scală.

De cîteva ori încercă să vadă dacă se emitea și video. Găsi cîteva imagini. Mai întîi, chipul vulgar al unui bărbat rostind:

— Fii atent, trebuie să ne-nțelegem fără șmecherii.

Cargill ascultă îndeajuns „înțelegerea" ca să afle că era vorba de un șef care

vindea un flotor nou, căpătat de la Umbre. Notă numele individului şi detaliile tranzacţiei şi căută mai departe.

Următoarea imagine arăta interiorul unei nave. Probabil din neglijenţă, emiţătorul fusese lăsat deschis. Deoarece numai şefii aveau echipamente de emisie TV, bănui că privea în nava unuia dintre ei. Nu zări pe nimeni, deşi aşteptă cîteva minute. În a treia imagine, un tînăr discuta cu o fată.

— Ei, haide, Jenny, spunea el, o convingi tu pe maică-ta să coboare flotorul lîngă al nostru diseară. Nu face pe mironosiţa.

Erau multe conversaţii personale. După ce le identifica natura, Cargill trecea mai departe. Programul TV realizat de Umbre nu-şi începuse încă emisia. De altfel, nu-l mai interesa. Prezenta într-una Interi şi Planiaci sosiţi la dispeceratul din Oraşul Umbrelor. Accentul se punea pe Planiaci. Era genul de emisiune în direct, în cadrul căreia o Umbră îi chestiona pe noii veniţi, care doreau să urmeze programul special de instruire. Cînd vizionase pentru prima oară emisiunea, Cargill sperase că Umbrele aveau să transmită şi aspecte din instruirea respectivă. Deocamdată nu făcuseră aşa ceva.

Nu pentru prima dată se simţi dezamăgit că nu putea recepţiona şi emisiunile din oraşele Interilor. Bineînţeles, faptul era semnificativ. Umbrele se asigurau că nimeni altcineva nu i-ar fi putut îndoctrina pe Planiaci.

Închise aparatul şi rămase încruntat. Aidoma unui incendiu, planul lui ameninţa să-şi mistuie declanşatorul. Totuşi dacă ar fi riscat, ar fi fost în mod limpede mai stigmatizat decît acum.

Din fotoliul alăturat, Lela întrebă neliniştită:

— Ce-i, scumpule?

— Nu mai putem continua aşa, vorbi încetişor bărbatul,... cu toţi împotriva noastră. Trebuie să avem pe cineva care să ne poată ajuta, dacă se întîmplă vreun necaz.

Lela încuviinţă încurcată şi rosti fără tragere de inimă:

— M-am gîndit şi eu uneori la asta...

Cargill bănuia că mai degrabă se străduise să nu se gîndească la aşa ceva.

— N-ajunge să gîndim, zise el. Trebuie să facem ceva.

— De pildă, ce?

Bărbatul se încruntă.

— Mai întîi trebuie să lămuresc un lucru.

— Ce anume?

— E vorba de ceva ce mi-ai spus mai demult — şi pe care nu-l mai pot crede — ... referitor la numărul Planiacilor. Spuneai c-ar fi cincisprezece milioane...

Ea aprobă, cu ochi scînteietori.

— Aşa-i. Nu te-am păcălit.

— Lela, e imposibil. Vorbea cît mai convingător. Dacă ar exista aşa multe aparate de zbor, le-am întîlni permanent, oră de oră, zi de zi, cu zecile.

Fata amuţi.

— Ţara e mare, răspunse ea în cele din urmă cu încăpăţînare, şi i-am auzit pe Carmean şi alţi şefi discutînd despre asta şi pomenind cifra care ţi-am spus-o. În plus, tu nu priveşti mereu afară. Eu am văzut multe flotoare, dar am încercat să le ocolesc la distanţă.

Cargill îşi aminti cum stătea cîte douăzeci şi patru de ore în cabina de comandă şi brusc se simţi mişcat. Poate că-i subestimase receptivitatea. Tot nu-i venea să creadă cifra oferită, dar bănuia că pur şi simplu fata nu deţinea informaţia dorită. Personal, aprecia numărul Planiacilor sub cinci milioane, ba poate chiar jumătate din atîta. Se lăsă pe spate în fotoliu şi închise ochii.

— Lela, ce cred oamenii despre Carmean? O plac?

Era o întrebare la care fata nu putea răspunde cu adevărat, deoarece nu putea şti ce gîndeau milioane de indivizi. Însă, uneori, oamenii dovedesc intuiţii deosebite.

— Nimeni n-o place, răspunse pornită Lela. E o jigodie.

Bărbatul oftă, dar nu renunţă.

— Dar ceilalţi şefi? Despre ei ce cred oamenii?

— Păi, îi accepţi, rosti Lela uşor surprinsă. Asta-i. Fac parte din viaţă.

— Aha, încuviinţă mulţumit Cargill.

Poate că fata nu ştia, însă răspunsul ei era mai semnificativ decît orice afirmaţie directă. Reflecta convingerile şi atitudinile unei culturi, credinţele acceptate în mod automat, rigiditatea dinapoia fiecărui gînd şi acţiune. Deschise ochii şi puse altă întrebare.

— Cum de-a ajuns Carmean şef?

— Cred că la fel ca şi ceilalţi. Umbrele i-au dat diverse obiecte să ni le împartă şi, nu după mult timp, o ascultam cu toţii ca să ne căpătăm partea.

— Totuşi, cum au ales-o Umbrele tocmai pe ea?

— Păi... nu ştiu... Lela părea derutată. Nu m-am gîndit niciodată... Deodată se lumină la faţă. Cred că şi-au dat seama că are calităţi.

Răspunsul era atît de superficial încît bărbatul abandonă direcţia aceea de investigaţie. Inspiră adînc şi întrebă:

— Ai auzit vreodată de vreo revoluţie?

Ea şovăi, încruntîndu-se.

— Adică, atunci cînd cineva începe o luptă?

— Cam aşa ceva, surîse Cargill, dar la o scară mai mare. În secolul douăzeci, de unde vin eu, am avut probabil cei mai competenţi şi decişi revoluţionari din istorie. Înainte de-a putea fi măcar frînaţi, cuceriseră jumătate din lume. A durat mult pînă am priceput ce făceau, dar în cele din urmă ne-am dat seama şi am început să le studiem metodele.

În ochii Lelei apăruse un licăr de înţelegere.

— Te referi la ruşii ăia? întrebă ea.

— Da, ruşii.

— Păi, ştiu că i-au aranjat.

Cargill, care auzise deja cum se petrecuse „aranjamentul", nu mai insistă. Uscatul fusese împărţit în patruzeci de state distincte. Prăbuşirea comunismului produsese o reînviere a religiei la un nivel neaşteptat de primitiv. Era un dezastru feudal, produsul obişnuitelor spaime ale unei ierarhii paranoice, non-creatoare şi atît de complet represive încît geniul unei jumătăţi din populaţia globului fusese total pierdut pentru două sute de ani.

— Pentru noi, explică bărbatul, cel mai bine ar fi să începem cu o avalanşă de propagandă — şi apoi să aşteptăm şi să vedem ce se întîmplă. Lupta, zîmbi el înverşunat, e ultima fază. Reveni spre ecran, rostind: Şi-o să-ncepem chiar acum.

● ● ●

După cinci zile de emisie, Cargill începu să aibă o senzaţie ciudată de irealitate. Avea impresia că vorbea în gol. Pentru prima dată în viaţă înţelegea ce trebuie să fi simţit pionerii emisiunilor radiofonice, doar cu un microfon în faţă. Îi mai lipsea doar sondajul privind popularitatea programului său. Nici nu primea corespondenţă, care să-l ţină la curent cu reacţiile ascultătorilor. Totuşi, în ciuda îndoielilor, continua.

Trecură treizeci de zile. În dimineaţa celei de-a treizeci şi una, după ce Cargill îşi termină discursul, pe ecran apăru chipul unui bărbat. Era un individ de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu o privire şireată.

— Vreau să-ţi vorbesc, rosti el.

O cursă? Degetele lui Cargill tremurară deasupra butonului care ar fi întrerupt legătura. Ezită şi necunoscutul avu timp să continue:

— Mă numesc Guthrie. Vreau să-ţi vorbesc despre aiurelile astea pe care le spui.

Arăta şi vorbea precum un şef. Era un bătrîn Planiac tipic, dur, iar cuvintele lui suneau ca o muzică dulce pentru Cargill.Totuşi nu sosise încă vremea discuţiilor.

— Nu mă interesează, răspunse şi apăsă butonul.

Din momentul acela începu să anunţe locuri unde cei interesaţi de doctrina lui s-ar fi putut întîlni şi discuta. Era primejdios, însă acelaşi lucru se putea spune şi despre supravieţuirea sa. Nu putea crede că aveau să apară incidente, deoarece toate flotoarele erau dotate cu armament de calibru greu.

Zilele trecură. Într-o după-amiază Lela ieşi pentru cîteva clipe din cabina de comandă.

— O să se-ntunece pînă ajungem la lac, spuse ea.

Bărbatul zîmbi.

— La ce lac te referi? Adăugă repede: Nu contează. Pur şi simplu, sînt permanent uluit de toate locurile pe care le ştii.

— Nu-i mare lucru, răspunse Lela şi nu exagera cu nimic. Aici am crescut. Cunosc locurile ca-n palmă.

— Pariez că şi mai bine, încuviinţă Cargill.

Coborîră deasupra păduricii şi la lumina farurilor aterizară într-un luminiş. Cînd Cargill deschise uşa, o armă-ac sclipi în beznă. Îl salvă numai faptul că

rămăsese îndărătul uşii. Fasciculul de energie trecu pe lîngă el şi izbi cu un bubuit răsunător peretele metalic al coridorului. Uşa fumega datorită căldurii uriaşe degajate. Bărbatul simţea că se sufocă. Nava începu să se ridice. Apoi zări o altă strălucire orbitoare — dar acum lovitura fusese aţintită mai departe, spre pupa. Flotorul se clătină şi căzu înapoi pe sol exact în clipa cînd Cargill reuşi să închidă uşa. Simţi o zguduitură teribilă. Se repezi către cabina de comandă şi o găsi pe Lela armînd tunul.

Era palidă.

— Nenorociţii, şuieră ea, ne-au avariat!

Zorile se strecurau prin geamul bombat. La început fuseseră mohorîte, doar o nuanţă mai cenuşie a întunericului, apoi lumina sporise în intensitate. Din cabina de comandă, Cargill putea vedea peisajul de afară. În dreapta se întindea plumburiul lacului, cu malul depărtat ascuns în ceaţă.

— E destulă lumină, rosti Lela dinapoia tunului. Mai încearcă să-l ridici.

Aceea era speranţa ce le întreţinuse curajul în noaptea cea lungă — că dimineaţa va putea reînvia motoarele leneşe. Speranţa muri peste o clipă, cînd Cargill cuplă energia maximă. Flotorul nici măcar nu se clinti.

— O să mai încercăm cînd răsare soarele, vorbi fata cu glas obosit.

Cargill nu-i împărtăşea speranţele.

— Tatăl tău, întrebă el, are prieteni printre şefi?

Lela înălţă din umeri.

— Lui Carmean îi place de el.

Bărbatul se întrebă în gînd care era motivul. În cele din urmă spuse:

— Poate dacă vorbeam cu ei, aflam ce voiau.

Din discuţia purtată de Carmean şi Grannis, Umbra, cu o lună în urmă, era destul de sigur că pe el îl doreau.

— Cred c-ar fi bine, urmă Cargill, să-l cauţi pe taică-tău prin radio şi să vezi dacă poate veni aici. Vom încerca să-i respingem pe atacatori pînă la venirea lui şi, după aceea, dacă este posibil puteţi pleca împreună.

— Şi tu? păli fata.

Cargill nu-i răspunse imediat. Senzaţia de ireal pe care o încerca îi părea extrem de familiară. Era aceeaşi detaşare care, în Coreea, îl făcuse să escaladeze o colină sub focul inamic. Cu această senzaţie tulbure asupra viitorului său, abordase toate luptele de pe front.

— La noapte, după ce se-ntunecă, o să-ncerc să mă strecor, zise el. Voia să-şi expună planul, cînd privirea îi lunecă pe lîngă fată, spre marginea luminişului, la o depărtare de treizeci de metri. Acolo se afla o Umbră.

Probabil că expresia chipului îl trădă, deoarece Lela se răsuci. Încremeni. Umbra stătuse nemişcată, aparent urmărind scena. Acum porni spre navă. Parcă intrată în transă, Lela se întoarse încet, se aşeză înapoia tunului şi ţinti. Tot sîngele i se scursese din obraji şi aştepta neclintită. În două rînduri păru gata să apese trăgaciul. De fiecare dată se cutremură şi închise ochii.

— Nu pot, şopti în cele din urmă. **Nu pot!**

Umbra ajunsese la mai puţin de cincisprezece metri. Mişcîndu-se cu rapiditatea ce ţi-o dă disperarea, Cargill o smulse pe fată din scaun, se instală în locul ei şi ţinti. O perdea de foc se înălţă la patru metri în faţa Umbrei.

Aceasta o ignoră complet. Continua să înainteze. Bărbatul trase din nou. Flăcările trecură prin Umbră. La cîţiva paşi îndărătul ei, iarba şi tufişurile ardeau strălucind. Cargill trase încă de două ori direct în Umbră — şi de fiecare dată parcă acolo n-ar fi existat nimic, nici un fel de rezistenţă, nici un fel de substanţă. Iar Umbra înainta.

Cargill încetă să mai tragă. Tremura. Îi venise în minte un gînd — o idee nouă, obsedantă. Dacă Umbra nu avea substanţă, dacă energia concretă nu-nsemna nimic pentru ea, ce puteau face nişte pereţi din metal?

În următoarea clipă avu răspunsul. Lîngă uşă se întrezări o mişcare neclară, o pată întunecată. Lela ţipă.

Apoi Umbra apăru în odaie.

10

Cargill nu mai ştia cum coborîse din scaunul ochitorului şi începuse să se retragă spre peretele îndepărtat. Reacţia

respectivă anulase senzaţia iniţială de şoc, aşa încît se opri şi se încordă. Văzu că Umbra stătea pe loc şi-l studia. Şi, pentru cîteva momente, avu timp să privească mai atent ciudatul fenomen de... umbră.

În lumina zorilor ce pătrundeau în încăpere, Umbra era o structură ceţoasă, semitransparentă şi aspectul acesta era cel mai tulburător. **Poseda** o structură. Ar fi trebuit să plutească aidoma oricărui element gazos pînă la disiparea într-o masă lipsită de formă. În loc de aşa ceva, avea o siluetă clar umană.

Cargill îşi aminti speculaţiile lui anterioare asupra sufletului şi se întrebă: Asta să fie oare: sufletul devenit vizibil? Nu putea accepta o asemene ipoteză. O manifestare, poate, deşi chiar ideea respectivă părea fantasmagorică şi nesatisfăcătoare. Era greu de crezut că aşa ceva inspirase omenirea vreme de cinci sute de secole, ridicînd-o pe culmile extazului spiritual.

Cercetarea lui se sfîrşi brusc, deoarece creatura ciudată rosti:

— Ne întîlnim din nou, Morton Cargill.

Era o identificare nu atît a lui Cargill, cît a Umbrei. Era deci aceeaşi Umbră întîlnită cu Ann Reece. Probabil, cît timp zăcuse în inconştienţă, fusese văzut de multe alte Umbre, însă una singură îl „întîlnise".

Cargill nu avu timp pentru alte speculaţii. Umbra nu mai rosti nimic. Înainta spre el. Substanţa ceţoasă din care era alcătuită îl cuprinse pe bărbat.

De data aceasta nu mai simţi tranziţia. Cu o clipă în urmă fusese în flotor cu Lela şi Umbra. În clipă următoare stătea într-un scaun, încercînd să-şi alunge pîcla de pe ochi. Reuşi, clipi des şi privi în jur.

Se afla în capătul unei odăi luxos mobilate. Pe un perete, un ceas anunţa „6 mai, 9:24 P.M.". În stînga, printr-o uşă deschisă, se zărea marginea unui pat. Peretele din faţa lui era făcut din sticlă transparentă, iar dincolo de el, în capătul îndepărtat al altei camere, putea vedea o fată aşezată într-un scaun identic cu al său. Pentru o fracţiune de secundă, Cargill fu surprins de stranietatea locului, apoi recunoscu fata. Tresări violent.

Era tînăra care se dăduse drept Marie Chanette.

Se găsea din nou în încăperea unde ajunsese prima dată, în secolul 24. Iar dacă ceasul nu minţea, atunci revenise în seara primei sosiri.

Nu se îndoia cîtuşi de puţin asupra acestui lucru. Siguranţa provenea din mai multe episoade separate, care acum i se conectaseră laolaltă în minte, formînd perceperea completă: Revenise în momentul sosirii sale în SALA VISELOR din 1954.

Pentru a-şi verifica ideea, scrise tremurînd un bilet şi-l ridică spre fată, lipindu-l de geam. Pe bilet scria: **De cîtă vreme stai aici?**

De vreo trei ore, răspunse ea.

Deşi se aşteptase la aşa ceva, răspunsul îl tensionă pe Cargill. Îşi spuse că nu trebuia să uite că ea era capabilă să joace un rol dublu, deci să mintă. De cîteva ori în decursul ultimelor luni reflectase asupra urmaşei lui Marie Chanette şi a dorinţei ei de a-l vedea mort ca parte a terapiei de însănătoşire.

Rămase nemişcat, cu ochii mijiţi şi degetele apăsate de geam, privind fata. Şi ea fusese deplasată prin timp, înapoi în 1954, apoi readusă aici. Acest lucru îi conferea o importanţă anume. De aceea revenea întrebarea: „Ce-i cu ea? Cum a fost ocolită rigiditatea timpului?"

De-acum întrebarea era veche pentru el, însă răspunsul trebuia să fie aici, înaintea ochilor săi, numai că nu putea citi limbajul în care era scris: Limbajul timpului şi al spaţiului, al realităţii, al cîmpului energetic ce alcătuia complexul vieţii. Limbajul eternităţii... poate. Cargill oftă şi, închizînd ochii, încercă să-şi amintească acele momente ale vieţii sale cînd existaseră manifestări care acum ar fi avut un înţeles. Bineînţeles, pierderile de cunoştinţă. Apoi clipele extrem de încordate cînd fusese transportat prin timp. Totuşi ele păreau intangibile, imposibil de analizat. Mai era şi episodul rănirii sale... Îşi aminti şocul loviturii glontelui, amorţeala imediată şi senzaţia stranie de totală detaşare.

Moarte parţială? se întrebase Cargill. Pentru o singură secundă avusese impresia că-i sunase ceasul. Dacă exista cu adevărat un cîmp energetic de tipul pe care şi-l imaginase el, relaţia dintre

acesta şi structura fizică denumită Morton Cargill fusese perturbată vreme de multe clipe. Apoi înţelesese că era o rană minoră. Aproape imediat începuse durerea şi sentimentul ciudat de distanţare luase sfîrşit.

Părea un fel de cheie în căutarea pe care el — dintre toţi oamenii din lume — trebuia neapărat s-o încheie cu succes. Dar era nevoit să mai aştepte. Îşi dădea seama că nu era momentul prielnic. Teoretic se putea ca o persoană să rezolve într-o singură oră o enigmă veche de secole. Elementul decisiv ar fi fost ipoteza de la care porneai în abordarea subiectului. Era ştiut că dacă poţi pune întrebările corecte, obţii răspunsurile cele mai complete. Deocamdată însă trebuia să se concentreze asupra problemei urgente a unei alte evadări.

Se trezi gîndindu-se la Lela. Ce se întîmplase cu ea? Sau, mai exact, ce **urma** să se întîmple cu ea? Nu trebuia să uite că cele întîmplate se aflau la două-trei luni în viitor. Copleşit, analiză cîteva paradoxuri posibile.

Confuzia care urmă îl smulse din scaun, trimiţîndu-l într-o explorare frenetică a apartamentului. Totul era aşa cum ţinea minte iar cel mai important: patul arăta de parcă se dormise în el. Îşi aminti de scaunul pe care-l rupsese şi reveni în salon. Îl găsi într-un colţ, acolo unde-l azvîrlise. Teoria sa asupra limitelor paradoxului se contura tot mai precis. Se găsea în momentul ulterior salvării lui de către Ann Reece — deşi nu la mult timp după aceea.

Începuse să fie împovărat. Tensiunea pe care o simţea diferea de orice cunoscuse pînă atunci. Diferea pînă şi de cele dintîi minute ale primei lui sosiri acolo. Exista o implicaţie zguduitoare. Dacă acestor indivizi nu le convenea ce se întîmplase într-o anumită perioadă temporală, ei puteau modifica evenimentele. Prin reversiune, puteau anula ce nu le plăcea, iar data următoare, avînd cunoştinţele necesare, împingeau evenimentele spre cursul dorit.

Părea limpede că, după ce încercase să organizeze o revoltă Planiacă, Grannis dorea ca Umbrele să continue cu planul lor iniţial de a-l ucide. Acesta putea fi modul cel mai simplu de-a anula trecutul.

Neştiind nimic de lucrurile petrecute printre locuitorii flotoarelor, capturatorii săi îl puteau omorî fără să bănuiască măcar conspiraţia lui Grannis. „Le-o fac eu", decise sumbru bărbatul. „Cînd vor apare, le spun totul".

Îşi alegea cuvintele potrivite, cînd înapoia lui o voce rosti:

— Morton Cargill, datoria mea este să te pregătesc pentru moarte.

Clipa acţiunii — şi a contraatacului — venise. Cargill se sculă în picioare. Luptîndu-se cu neliniştea sa şi vorbind cît mai clar îşi începu relatarea. Avu timp să rostească vreo şase fraze după care glasul îl întrerupse, nu în mod deliberat şi fără intenţia de a-l opri. Întreruperea demonstra că vorbitorul nu ştia că i se adresase. Nu-l auzise.

— Faptele sînt convingătoare, spuse glasul. Îţi voi prezenta complexitatea problemei ivită în urma morţii Mariei Chanette în secolul douăzeci.

Cargill nu mai putu rezista. Trebuia să intervină.

— O clipă, zise el. Mi-ai mai explicat toate astea.

— Violenţa, continuă glasul, afectează nu doar un individ ci şi generaţiile următoare.

— Ascultă-mă, răcni bărbatul. Există un complot...

— Poate fi comparată cu o piatră azvîrlită într-un ocean nesfîrşit. Undele formate se propagă într-una, depunînd gunoaie ciudate pe ţărmuri mai depărtate decît orice închipuire.

Cargill tremura de furie.

— Idioţilor! răcni el. Doar nu m-aţi băgat aici fără posibilitatea de-a vă spune ce s-a-ntîmplat! Însă propria lui mînie dovedea convingerea că, într-adevăr, aşa se făcuse.

Netulburat, glasul urma. Şi pentru prima dată, bărbatul îşi dădu seama că-i oferea informaţii diferite de cele de-acum... luni de zile.

— Să analizăm cazul Mariei Chanette.

Ascultă fără să-l intereseze cele aflate. Muşchii îi erau încordaţi şi capul îi zvîcnea, dar ascultă. Apoi, treptat, în ciuda propriilor planuri se linişti şi începu să se simtă fascinat de cele auzite.

Multe se petrecuseră după moartea Mariei Chanette. Femeia decedase într-un accident de maşină, în chinuri. Chinurile se sfîrşiseră o dată cu moartea ei, dar nu acela fusese sfîrşitul. Nu fu-

sese un sfîrşit normal.

Marie Chanette lăsase în urma ei o fiică în vîrstă de trei ani şi două luni şi un soţ de care nu divorţase în mod oficial. Lupta pentru copil fusese aprigă şi la moartea mamei sale, micuţa Julia Marie trecu automat în grija tatălui ei, agent de asigurări.

La început, acesta o ţinu la cămin, plătind o vecină s-o îngrijească după orele de program. Pe atunci, ocazional petrecea unele seri împreună cu fetiţa. Muncea însă din greu, iar solicitările nocturne de sondare a unor potenţiali clienţi reprezentau ceva obişnuit. Absenţa legăturilor cu fiica lui îl ajuta s-o uite mai uşor în serile cînd prietenii îl chemau pur şi simplu pentru a trage un chefuleţ. Îşi repeta permanent că, de fapt, fata căpăta o educaţie mai bună decît dacă ar fi trăit maică-sa, iar el „plătea îndeajuns" pentru asta. Cînd Julia Marie întrebă de ce nu avea „o mămică" aşa cum aveau ceilalţi copii, bărbatul decise ca pentru binele ei (aşa se autoconvinsese) să-i ofere o versiune personală asupra adevărului.

Descoperi însă că fata cunoştea deja realitatea. Unii copii îşi auziseră părinţii discutînd şi o împroşcaseră cu batjocuri. Toate acestea erau tăinuite în inima ei. Se dovedi instabilă, avea pete pe faţă şi se irita din orice: un copil nervos şi isteric — „ca mă-ta, fir-ai a dracu'!", răcnea la ea Chanette cînd se îmbăta.

Nu izbuti niciodată să-şi depăşească tensiunile copilăriei, deşi se dezvoltă într-o fată frumoasă şi între 21 şi 25 de ani traversă o scurtă şi minunată perioadă. În 1973 se mărită cu un tînăr, Thompson, care însă nu reprezenta o pereche potrivită pentru ea. De altfel, Julia Marie era prea pesimistă şi fatalistă ca să aspire la mai bine. În 1982 născu un băiat, în 1984 o fată. Muri în 1988, aparent în urma unei histerectomii acute; de fapt, datorită crizei finale a unor nervi întinşi la maxim.

Thompson îşi mai păstră o vreme slujba, însă acum, scăpat de personalitatea puternică, activă, copleşitoare a nevestei sale, se retrase rapid dinaintea oricărei responsabilităţi. Îi lipsea capacitatea de-a aprecia avantajele dobîndite în cincisprezece ani de serviciu în Corporaţia Atomotor. Tocmai urma să fie promovat în domeniul de activitate recomandat de psihologul „Constituţional" al firmei, cînd îşi schimbă atobilul pentru un flotor, renunţă la slujbă, îşi vîndu casa... şi deveni un Planiac.

Aşa se auto-intitulaseră în zilele glorioase şi lipsite de griji dinainte de începutul secolului douăzeci şi unu. Erau zburători, indivizi care nu aveau un cămin, ci o locuinţă aeriană. Cît era ziua de lungă, zburau la altitudini între cîteva sute de metri şi cîţiva kilometri. Seara coborau lîngă rîuri şi pescuiau sau planau deasupra oceanelor şi reveneau pe uscat cu o recoltă ispititoare pentru fabricile de conserve. Urmăreau pîrguirea roadelor. Formau noua pătură de culegători, secerători şi zilieri agricoli. Rămîneau în acelaşi loc o zi, o săptămînă, dar rareori o lună. Nu doreau averi, doar atît cît s-o ducă de pe o zi pe alta.

În anul 2010 se estima că nouăsprezece milioane din cetăţenii Statelor Unite deveniseră Planiaci. Majoritatea celor rămaşi la casele lor erau şocaţi, iar economiştii preziseseră un dezastru agricol dacă nu se întreprindea nimic pentru coborîrea populaţiei aeriene. În 2012, cînd, supus unor presiuni extraordinare, Congresul încercă să voteze o lege prin care zborurile se permiteau numai în decursul vacanţelor, era prea tîrziu. Puterea de vot a Planiciacilor îngrozi majoritatea legiuitorilor şi începînd de atunci zburătorii — care trăseseră şi ei o spaimă considerabilă — deveniră o forţă politică ce nu putea fi neglijată.

O dată cu scurgerea anilor, relaţiile dintre zburători şi locuitorii solului, dintotdeauna încordate, deveniră tot mai acute. Treptat, lumea se împărţi în două tabere. Unii cumpărară flotoare şi se alăturară nomazilor văzduhului. Alţii, recunoscînd în mod vag pericolul şi împinşi de un fel de sentiment moral, coborîră din ceruri.

Printre aceştia din urmă se găsea un vechi combatant pe nume William Thompson, fiul său, Pinkey, şi fiica sa, Christina. Pinkey Thompson nu se însură niciodată, aşa încît n-a fost decît un mediu, o „ambianţă" antropologică pusă pe rele, un iritant pe epiderma timpului. Existînd, influenţa pe cei cu care intra în contact. Tot ceea ce căpătase genetic, înainte de-a reteza legătura

trupească cu mama lui, se manifesta în mod indirect. Mulţi ani aveau să treacă pînă ce psihologii să dovedească faptul că şi grijile bărbaţilor pot afecta pruncul. Totuşi, Pinkey n-a avut copii.

Cînd Christina Thompson coborî din cerul albastru, bunica ei, Marie Chanette era moartă de şaizeci şi unu de ani. Undele emoţionale ale morţii sale ajunseseră deci în alt secol. Trupul încordat al mamei o azvîrlise pe Christina în lume în cea de-a opta lună a sarcinii. Preferabilă ar fi fost luna a şaptea. În decursul celei de-a opta luni, în făt se desfăşoară anumite procese care nu trebuie tulburate.

La Christina procesele respective fuseseră tulburate. Era o fetiţă tăcută şi atentă, care izbucnea în lacrimi pe neaşteptate, iar în copilărie constitui o adevărată problemă pentru tată şi frate. Aflase întîmplător cum îi murise bunica.

Ceea ce nu ştia era că noua psihologie stabilise deja că indivizii pot fi afectaţi de evenimente din trecutul îndepărtat al continuumului protoplasmatic ce trecuse de la mamă la fiică din momentul diviziunii primei celule. Fără tragere de inimă, Christina îşi găsi o slujbă şi la douăzeci şi opt de ani se mărită cu fiul unui ex-Planiac. Cei trei copii, născuţi la intervale scurte, au fost demoralizaţi de nesfîrşitele planuri ale părinţilor săraci şi permanent obsedaţi de-a economisi bani ca să poată cumpăra un flotor şi să abandoneze pentru totdeauna greutăţile vieţii pe sol. Doi dintre ei împărtăşeau visele părinţilor, însă mijlociul, o fată, reacţiona violent faţă de ceea ce ajunsese să considere drept o atitudine ineficientă. Pînă şi discuţiile celorlalţi îi provocau nelinişte şi nesiguranţă.

Părerile ei fiind descoperite, fata deveni nepopulară, dar învăţă să manifeste un fals entuziasm faţă de aventură. Fugi de acasă la optsprezece ani, în ajunul primei călătorii în flotorul obţinut cu atîtea sacrificii.

Încercă vreo cîteva slujbe şi la douăzeci şi unu de ani ajunse funcţionară într-o micuţă companie de transport aerian. Micuţă! Pe lîngă salariul ei, de-abia asigura existenţa celor doi proprietari, tată şi fiu. Cînd la douăzeci şi doi de ani se mărită cu Garry Lane, fiul, părea o căsătorie jalnică chiar şi în ochii ei disperaţi. Se luaseră însă din dragoste şi, neaşteptat, afacerile începură să prospere.

Faptul nu constituia chiar o surpriză — Garry Lane era o adevărată personalitate. Impresiona orice interlocutor. Angajamentele se înmulţiră şi în curînd familia se mută într-o vilă luxoasă. Avură doi copii, Betty şi Jack. Dar ceea ce-i îngrijora pe părinţi erau tulburările majore de comportament ale ambilor copii. Angajară personal cu calificare specială, însă fără mare succes.

La douăzeci şi patru de ani, după ce i se explicase că instabilitatea ei nu-şi avea rădăcinile în propria copilărie, Betty Lane a fost îndrumată de psihologul personal să se adreseze Societăţii Inter-Temporale pentru Corecţii Psihologice. A mers acolo. A urmat o investigare şi s-a apreciat că motivul îl reprezenta moartea Mariei Chanette.

— ...asta, încheie glasul nevăzut, explică de ce te afli aici, în odaia de terapie. Mîine dimineaţă va fi necesar să te ucidem pentru a anula efectele morţii violente a Mariei Chanette. Asta-i tot.

Se lăsă liniştea; în mod limpede, explicaţiile se încheiaseră.

Timp de o oră, Cargill măsură în lung şi în lat camera, sporindu-şi treptat iritarea. Incredibil, dar în ciuda superiorităţii lor lăudăroase, Umbrele aveau să fie distruse chiar de una din ele. Aşa le trebuie, îşi spuse nervos bărbatul. Să pui la punct o situaţie unde victimele nici măcar nu se pot face auzite — cretinii şi imbecilii!

Cu o renăscută revoltă împotriva destinului său, reveni la explorarea apartamentului. Cînd intră în dormitor, Ann Reece tocmai se scula de pe podea. Îl văzu şi duse un deget la buze.

— Ş-ş-ş-ş! făcu ea.

Cargill clipi cu ochii umezi de fericire. Îi venea să se năpustească şi s-o strîngă în braţe. De-abia se stăpîni să nu alerge spre aparatul care o adusese acolo, să-i înşface manetele şi să strige: „S-o ştergem de-aici!" Se stăpîni, deoarece trebuia să vadă dacă Ann îşi amintea de salvarea anterioară.

— De data asta să nu mai pierdem timpul, vorbi femeia. Şi-aşa e destul de rău c-a trebuit să vin de două ori.

De data asta... de două ori! Altceva nu dorea să mai ştie. Tăcut, revenindu-i încrederea în sine, Cargill apucă tubul.

Clipi... şi totul se schimbă în jurul lui.

11

Se afla pe un drum prăfuit şi era întuneric. La cîţiva metri mai încolo, aplecată peste transportor, Ann Reece manevră nişte butoane. Evident, îşi revenise mai repede decît el.

Ridică ochii şi rosti ironică:

— Bun, deci luăm totul de la început, domnule Cargill.

Tonul sarcastic îl făcu să neglijeze implicaţiile frazei. Apoi se simţi cuprins de ameţeală şi-şi aminti că pe la aceeaşi oră şi poate chiar în aceeaşi zi, evadase fugind prin tufişuri. Chiar în momentul acela, la vreun kilometru depărtare, Lela şi tatăl ei coborau lîngă un lac, iar peste cîteva momente fata urma să-l ia prizonier pe Morton Cargill numărul unu. Simţi imboldul de-a evada din nou pentru a urmări captura celuilalt Morton Cargill. Scutură din cap, alungînd ispita. Pericolul în care se afla nu-i permitea excursii de plăcere.

Ann Reece ridică transportorul şi se adresă cuiva dinapoia lui Cargill:

— Gata, Lauer, poţi să-l duci înapoi lui Grannis.

Un tînăr trecu pe lîngă Cargill. În penumbră era aproape imposibil să-l distingă. Mormăi posac:

— Nu-nţeleg de ce să-l dăm înapoi. Noi n-avem aşa ceva.

Femeia îi îndesă aparatul în mîini şi-l trase de braţ, în afara razei auditive a căpitanului. Acesta le putea zări doar siluetele. Gesticulau furioşi. În cele din urmă se păru că Lauer cedase, deoarece aşeză aparatul pe umăr şi se îndepărtă. Ann reveni la Cargill.

— Aşteptăm aici, îi spuse, şi de data asta ar fi bine să nu mai încerci să fugi. Dacă intenţionează ceva, înţepaţi-l, adăugă ea în direcţia lizierei.

Cargill auzise indivizii dinapoia lui, dar nu-i privise şi nici nu intenţiona. Îl interesa mai mult cearta dintre Ann şi Lauer. Poate că unii Interi nu erau mulţumiţi de Grannis. Se întrebă într-o doară dacă n-ar fi fost în stare să pregătească terenul pentru o altă revoluţie.

Minutele se scurgeau. Într-un tufiş apropiat o pasăre de noapte ţistui sfîşiind liniştea profundă. În depărtare, un coiot urlă a jale. Bărbatul simţi deodată un curent de aer de parcă o pasăre uriaşă trecuse deasupra lui pe aripi tăcute. Alături, lanterna Annei Reece se aprinse. Femeia o înălţă spre cer, o mişcă în gesturi largi, apoi se întoarse către Cargill.

— Peste cîteva clipe, rosti ea, va coborî un volor. Nu spui nici un cuvînt; te urci şi mergi în spate, cît mai departe de piloţi. Pe un ton scăzut, adăugă: Aviaţia doreşte să pună mîna pe tine. Vor să te întrebe despre bătăliile aeriene ale secolului douăzeci. Dar nu te pot avea pînă n-ai fost instruit.

Cargill, care fusese ofiţer de infanterie, păstră o tăcere discretă.

— Ş-ş-ş, şuieră în mod inutil Ann, vin!

Nava care cobora deasupra copacilor, îndreptîndu-se spre ei, nu era un flotor. Avea aripile răsfrînte îndărăt şi un fuselaj lung din metal. Era construită probabil din super-aliaje, deoarece trecînd printre arborii de pe marginile drumului îngust rupse unul cu o uşurinţă mai mult decît impresionantă, cu un vuiet asurzitor. Răbufni o pală de curent, apoi volorul se opri şi-i pironi cu o rază strălucitoare. O uşă se deschise. Cargill alergă într-acolo, simţind-o pe femeie înapoia lui. Intrarea se afla mai sus decît apreciase şi trebui să se caţere. Trecînd pe lîngă un bărbat în uniformă, care venea către el, bîjbîi pe intervalul întunecat dintre fotolii şi în cele din urmă se afundă în ultimul loc.

— Trage-mă! o auzi pe Ann Reece.

Individul în uniformă rosti ceva neinteligibil pentru Cargill, deşi cu subînţeles străvechi.

— Dă-mi drumul la mînă! se răsti Ann. Pot şi singură, mulţumesc foarte mult.

Bărbatul rîse, apoi spuse:

— Ăla-i marele om?

Cargill nu mai auzi nimic. Nava se mişcă încetişor la început, apoi cu o acceleraţie ce nu mai lăsa dubii asupra diferenţei faţă de flotoarele lente care — după cum prea bine ştia acum — erau practic imobile noaptea.

Urca abrupt, asemenea unui avion. Iar viteza dezvoltată după un minut era impresionantă. Cargill nu-şi amintea să fi zburat vreodată atît de rapid. În aceste circumstanţe, planul lui părea tot mai puţin posibil. Constructorii unor asemenea vehicule deţineau tehnici avansate şi n-aveau să se lase dirijaţi de un om din secolul douăzeci. Probabil i se urcase la cap micul său succes cu Planiacii. Se ridicase contra unor indivizi care de fapt plănuiau un atac împotriva misterioaselor Umbre.

Auto-învinuirile nu sfîrşiră decît cînd îşi aminti că indivizii respectivi îl considerau important. Nu le putea respinge în totalitate opinia. Simplul fapt că credeau în importanţa lui avea să-i ofere contacte în mod normal inaccesibile unei persoane pătrunsă într-un nou mediu.

Avea să afle ce credeau ei. Grupurile minoritare urmau să-i ia în consideraţie prezenţa. Unele planuri puteau fi modificate pe baza spuselor sale.

Pentru el era vital să priceapă cît mai repede întreaga situaţie a Interilor, ca să-şi poată definitiva planurile personale. Posiblităţile îl încîntau. Reveni cu atenţia asupra zborului. Se aştepta să ia sfîrşit dintr-o clipă în alta, totuşi minutele continuau să treacă şi ei goneau cu aceeaşi viteză.

Era conştient că Ann Reece se aşezase cu cîteva scaune mai în faţă, dar nu avea chef să i se alăture. Trecu o oră.

Oraşul se ivi pe neaşteptate în depărtare. Imense globuri strălucitoare pluteau pe cer, scăldînd într-o lumină vie clădirile de dedesubt. Ann veni lîngă el, însă Cargill o ignoră.

Era un oraş al zgîrie-norilor, care sclipeau în depărtare cu scîntei efervescente, schimbătoare. Sticloasă, opalescenţa translucidă a clădirilor strălucea blînd. Prima senzaţie de înstrăinare trecu. Cargill privea oraşul, cu pulsul iuţit de încordare.

De alături, Ann rosti încetişor:

— După douăzeci de ani, eşti prima persoană din exterior care vede capitala.

Bărbatul o privi întrebător:

— În teritoriul Interilor nu este permis accesul străinilor?

Femeia clătină din cap.

— Asta-i capitala, spuse ea: Conţine toate secretele noastre. Nu ne putem permite să riscăm. De douăzeci de ani, toţi Interii noi, Interii care n-au absolvit testele Umbrelor, sînt trimişi în alte oraşe. De atunci nu s-a permis intrarea niciunei Umbre, nici chiar a lui Grannis.

— Cum le puteţi opri? întrebă Cargill. Îşi amintea înaintarea lui Grannis prin perdeaua de foc expediată de el din flotor.

— Nu sînt chiar atît de invulnerabile pe cît ne place să credem, răspunse îndîrjită femeia. Am descoperit că dacă concentrezi suficient foc asupra lor fug precum oamenii. Făcu un gest neclar în penumbra volorului şi continuă: Oricum, nu le permitem să pătrundă în teritoriul nostru. În privinţa asta, sîntem foarte stricţi. Fără permisiune, nimeni nu poate intra în regiunile controlate de noi, iar cei care capătă permisiunea sînt mai întîi percheziţionaţi din creştet pînă-n tălpi.

— Ce suprafaţă din continent controlaţi?

— Cam un sfert.

Cargill încuviinţă din cap. Îşi aminti multele ocazii cînd Lela schimbase direcţia, spunînd: „Asta-i teritoriul Interilor. Nu intrăm acolo". Încuviinţă încă odată, mai mult pentru sine. Planiacii descoperiseră, probabil prin experienţă personală, că regiunea respectivă era periculoasă.

— Şi unde-i Oraşul Umbrelor? întrebă el.

— Ah, în Munţii Stîncoşi. E o adevărată fortăreaţă; clădit din stîncile unui munte aproape inaccesibil şi protejat de un cîmp energetic. Poate fi atacat numai din văzduh.

Ajunseseră acum deasupra capitalei. Cargill întrezări cîteva magazine scînteietoare. Treptat, străzile de dedesubt se transformară într-o zonă rezidenţială. Volorul începu să coboare. Se îndrepta către o pajişte largă, ce părea să facă parte dintr-o mai întinsă proprietate particulară. În depărtare se zărea ceva asemănător unui gard din piatră. Printre copaci se ridica o clădire impunătoare.

— Casa mea, spuse femeia.

Cargill o privi surprins. Apoi examină construcţia şi fluieră încetişor. Tot timpul crezuse că Ann Reece era doar un agent mărunt, o rotiţă neînsemnată a

conspirației.

Cobori din volor cu ochii ațintiți asupra casei. Era o vilă mare și frumoasă, clădită din piatră, cu turnuri și turnulețe care, aidoma unui castel de vis, se pierdeau în penumbra înălțimilor. Ferestrele erau înalte și arcuite, iar intrarea gigantică avea același aspect. Într-acolo ducea o scară lată, cu trepte albe. O clădire cu totul deosebită, se gîndi Cargill trăgîndu-și răsuflarea. În Los Angelesul anului 1954 ar fi costat trei-patru sute de mii de dolari.

Sui treptele gînditor. Era evident că pătrunsese în elita Interilor. Ann sună la ușă. După cîteva clipe, apăru un bărbat în vîrstă.

— Bun-sosit acasă, domnișoară Reece, rosti el.

— Mulțumesc, Granger, îi răspunse femeia. Făcu semn lui Cargill s-o ia înainte și porniră tăcuți de-a lungul unui coridor puternic luminat, pînă ajunseră înaintea altei uși.

Odaia în care intrară era largă și luxos mobilată. Pe peretele opus intrării cîteva glasvanduri dădeau spre o terasă. Fără ezitare, se îndreptă într-acolo și spre surprinderea lui găsi unul deschis.

Intenționase să arunce doar o privire afară, să deslușească ceva din împrejurimi. Cele zărite îl fascinară. Pentru întîia dată vedea orașul de la nivelul solului. Cînd sosise, volorul îi lăsase chiar la ușă și nu putuse examina cu atenție globurile uriașe de lumină ce pluteau deasupra. Văzute din zbor, păruseră staționare. Acum își dădea seama că se mișcau precum stelele pe orbitele lor. Își contopeau razele aidoma unor sori miniaturali peste metropolă și se urmăreau într-un cerc gigantic.

Întoarse spatele spectacolului. Revenind în odaie, simți cît era de obosit. Nu mai dormise de foarte multe ore, începînd din ziua petrecută alături de Lela ce fusese urmată de lunga noapte a asediului flotorului. Alternaseră momentele de spaimă, de disperare și de furie... toate epuizante. Iar acela fusese doar începutul. În închisoarea Umbrelor înfruntase mult timp tensiunea prelungită, cauzată de amenințarea morții pentru o terapie aberantă. Salvarea venită din partea Annei Reece îl eliberase de o spaimă, însă eforturile fizice nu conteniseră. Și astfel, pentru încă două ore, puterile continuaseră să i se destrame.

Văzu că femeia îl privea atentă. După o clipă, ea rosti pe un ton normal:

— Să-ți comand ceva de mîncare și după aceea poți merge la culcare. Cred că simți nevoia.

Bărbatul nu era flămînd, însă își aminti că de douăzeci și patru de ore nu pusese nimic în gură și poate era mai bine să mănînce. Cînd Ann se întoarse, Cargill își aminti ceva:

— Voiam să te-ntreb..., începu el. Ce-ai făcut după prima mea evadare?

— L-am anunțat pe Grannis, bineînțeles. După vreo jumătate de oră a avut loc o deplasare temporală și am mai făcut odată treaba.

— După... o jumătate... de oră?

O privi mai surprins decît ar fi vrut să recunoască. Bănuielile lui asupra procesului de manipulare a timpului fuseseră vagi. Brusc îl percepea ca afectînd un singur individ. Pentru Ann, lunile acelea nu existaseră. Pentru ea, evenimentele se derulau în continuarea primei nopți. Cei care operau în fluxul timpului dețineau într-adevăr puteri deosebite asupra curgerii sale.

Se părea că pe femeie n-o interesa ce se petrecuse cu el în tot acest răstimp. Părăsise odaia.

Cargill fu servit cu o friptură zdravănă, bine făcută, cartofi fierți și ca desert un măr copt. Mîncă totul cu o hotărîre și concentrare ce-i aminteau de prima sa masă pe flotorul lui Bouvy. Imaginea Lelei îl străbătu ca un fior. Apoi, cînd ridică pe neașteptate ochii și văzu că Ann îl privea amuzată, se simți iritat. Între timp femeia își schimbase ținuta. În locul fustei scurte purta un capot lung, de un albastru asortat la culoarea ochilor. În același timp o întinerea. Avea chipul ușor arogant, cu o expresie gînditoare. Buzele îi erau frumoase, bine conturate și se purta cu multă siguranță.

— Ce-s toate astea? întrebă Cargill. În ce scop vreți să mă instruiți?

Expresia femeii se modifică. Privirea îi deveni hotărîtă și buzele se strînseră. Totuși vocea păstra ceva din umorul ei anterior.

— Tu ești personajul-cheie, îi răspunse. Fără tine nu poate începe războiul.

— Mor de-ncîntare, comentă Cargill tăios. Mă faceţi general?

— Nu tocmai. Ann se întrerupse, apoi izbucni: Sîntem sătui de lumea oribilă pe care ne-au creat-o Umbrele. Glasul ei îşi pierduse indiferenţa. Devenise dur şi mînios. Imaginează-ţi, să schimbi trecutul pentru ca oamenii să devină tot mai civilizaţi, să-şi depăşească nevrozele şi toate aiurelile alea. E-mpotriva raţiunii, împotriva... religiei.

— Religie? tresări Cargill, amintindu-şi propriile speculaţii. Crezi în suflet?

— Dumnezeu există în toţi.

Cargill mai auzise expresia aceea.

— Oamenii zic asta mereu, comentă el, dar după aceea acţionează de parcă n-ar crede în ce au spus. **Pentru o clipă, să presupunem că ar fi adevărat.**

— Bineînţeles că-i adevărat, ripostă ea nervoasă. Ce vrei să spui prin „să presupunem"?

— Păi... să presupunem că este un fapt ştiinţific.

Ann tăcu. Pe chip îi apăru o expresie de prudenţă. Bărbatul o mai întîlnise. O văzuse în ochii preotului companiei sale şi pe feţele altora, ori de cîte ori se insista prea mult asupra subiectului credinţei lor.

— Ştiinţific? repetă ea dispreţuitoare.

Cargill începu să rîdă. Nu se putea abţine. Vila era ticsită de echipament „ştiinţific". El însuşi fusese salvat cu ajutorul unor aparate ce-l impresionaseră profund, deşi provenea dintr-o societate orientată spre ştiinţă. Acum însă greşise aplicînd termenul unei zone interzise.

Se strădui să-şi oprească hohotele şi continuă:

— În mod sincer, încep să bănuiesc că sînt singura persoană care crede cu adevărat într-o posibilă existenţă a sufletului. Şi poate că mi-l imaginez mai minunat decît aceia care trăncănesc pe seama termenului şi a ideii de suflet. La început, m-am gîndit că ar putea fi un cîmp energetic în continuumul spaţio-temporal, dar ipoteza asta neglijează vîrsta uriaşă a universului material. Modul în care am fost deplasat de colo-colo face din timp un factor surprinzător de neînsemnat. Pe baza vîrstei estimate a universului ar fi simplu să acoperi de ridicol toate religiile, însă nu asta doresc să fac. Sînt de acord că nu iese fum fără foc, totuşi cele desluşite pînă acum nu reprezintă decît o întrezărire superficială a adevărului. Tu ce crezi?

— Nu doresc să discut problema, domnule Cargill. Tonul era sec. Speculaţiile tale copilăreşti nu sînt tocmai o insultă, deoarece pari sincer, dar ele ignoră o mie de ani de gîndire religioasă.

— Vrei să spui, o întrerupse bărbatul, zece mii de ani de eforturi de-a împiedica gîndirea, de credinţă încurajată tocmai de o asemenea atitudine — fără examinare atentă a ceea ce ar putea, de fapt, să existe acolo. Ei bine, o să examinez eu, şi-o să vă ţin la curent.

Ann Reece surîse neîncrezătoare:

— N-o să ai timp de speculaţii. O să fii prea ocupat să ne ajuţi să schimbăm lumea.

Cargill o scrută cu ochi mijiţi. Îl irita peste măsură faptul că era privit ca un pion în planurile altor persoane.

— Lumea asta a voastră, spuse el, include şi dreptate pentru fiecare om în parte?

Buzele femeii se subţiară, devenind o linie.

— Există o singură cale prin care lumea se poate schimba, vorbi ea apăsat. Trebuie să scăpăm de Umbre, şi să-i obligăm pe Planiaci să coboare din văzduh şi să ducă o viaţă utilă. După aceea, nu va trece mult şi planeta va fremăta iarăşi de industrie şi tot ceea ce merită în viaţă. Prin urmare, dreptatea va include întotdeauna munca susţinută.

În mod deliberat, Cargill privi împrejurul camerei luxos mobilate.

— Şi pentru tine? întrebă el.

Probabil că Ann înţelesese substratul, deoarece roşi.

— Ideea ta, că bogaţii n-au muncit pentru averile lor, nu-i deloc adevărată.

Desigur, în esenţă avea dreptate. Totuşi se simţea prea înverşunat ca să fie impresionat de viziunea ei.

— Şi care-i locul meu în toate astea? Ce fel de educaţie o să primesc?

12

Ann Reece se relaxă. Privirea amuzată îi reveni pe chip. Cu ironie apăsată rosti:

— Unu ori unu ori unu ori zero face un milion. Cam asta-i matematica implicată în educaţia ta. Mai vrei să ştii ceva?

— Lua-te-ar dracu! explodă Cargill. Sări în picioare şi se aplecă spre ea peste masă. Dacă vreţi să cooperez ar fi bine să-ncepeţi să-mi spuneţi faptele. A cui a fost ideea să mă folosiţi în planul vostru împotriva Oraşului Umbrelor?

— A lui Grannis.

Răspunsul îl lăsă cu gura căscată.

— Cum se explică, întrebă în cele din urmă, că faceţi jocul unei Umbre trădătoare?

— Nu-i facem jocul, răspunse calmă femeia. Ea îl face pe-al nostru. Este de acord cu noi. Crede că deţinem răspunsul la problemele acestei epoci.

— Proştilor! şuieră Cargill. Nu sînteţi decît nişte copilaşi legaţi la...

Se opri brusc. Atenţie, se gîndi. Nu era momentul să dezvăluie că ştia de duplicitatea lui Grannis. Se aşeză încet înapoi în scaun şi o privi preocupat pe Ann.

— După ce mănînci, vorbi ea, te conduc în dormitor. Pari obosit. Sarcasmul din glas era evident.

Rămas singur în dormitor, bărbatul începu să-l cerceteze atent. Pereţii erau zugrăviţi în diferite nuanţe de verde, contrastînd puternic cu albul patului şi al mobilierului.

Privind pe fereastră, constată surprins că se află la etaj. Deoarece nu urcase nici o treaptă, bănui că vila era construită pe o pantă. Aprecie distanţa pînă la sol şi se încruntă. Şapte metri este o înălţime destul de mare chiar şi pentru un bărbat puternic şi agil. Deşi nu era foarte important. Se îndoia că avea să ajungă prea departe dacă va încerca să evadeze prin fereastră. Intuia că rezolvarea situaţiei trebuia abordată la un alt nivel.

Reveni în mijlocul camerei şi începu să se dezbrace. Era obosit şi adormi aproape imediat.

În timpul somnului i se păru că aude o voce care-l îndemna la acţiune. Vorbea despre Oraşul Umbrelor şi despre necesitatea de-a nărui piramida de protecţie.

„Răsuceşte întrerupătorul", comanda vocea. „Semnalul de acţiune va fi... va fi..."

Nu mai auzi. Glasul şi ecourile sale dispărură într-un abis de timp şi spaţiu. Îşi dădu seama că în dormitor se aflau Ann Recce şi un bărbat.

— Acum e complet? întrebă necunoscutul.

— Complet, încuviinţă Ann.

Cei doi ieşiră.

Cargill aşteptă, deşi nu ştia ce anume. Cele întîmplate nu-l mulţumeau. Avea senzaţia ciudată că din miezul fiinţei sale fusese tulburat ceva fundamental. „De vină sînt toate gîndurile alea despre realitate", îşi spuse. „Cu toate că... atunci ar fi trebuit să mă simt liniştit".

Pe interiorul pleoapelor sale pluti un model geometric. Consta din mai multe porţiuni negre şi aproape instantaneu se simţi deprimat. Interesant era că ştia ce reprezenta modelul. Era o cută a continuumului temporal. Se modifica aproape imperceptibil chiar în vreme ce-l privea concentrat. Nenumărate linii, precum firele unei ţesături, păreau că se deşiră şi încerca sentimentul neliniştitor al unei încordări pînă aproape de limita de rupere. Încremeni într-un echilibru fragil şi periculos.

Imaginea din minte se schimbă şi deveni o scenă. Se afla pe o înălţime; privea un lac ce sclipea cu o fosforescenţă radioactivă. Dincolo de apa albastră şi scînteietoare, pînă la orizont se întindea pustiul. Fără să aibă habar de unde căpătase informaţia, Cargill ştia că lacul era o formă de viaţă avortată, abandonată cu miliarde de ani în urmă.

Cel puţin tot atît de interesantă în privinţa preştiinţei sale era convingerea că lacul reprezenta un experiment pe care-l începuse şi părăsise chiar el. Ignorat, lacul îşi continuase „viaţa" menţinîndu-se aproape întreaga perioadă a existenţei universului material. În momentul acela se afla în legătură cu o altă viaţă-avortată, de pe planeta unei stele îndepărtate. Comunicaţia dintre ele era de fapt un proces de regenerare, în cadrul căruia fiecare furniza celeilalte elementele energetice esenţiale pentru supravieţuire. Relaţia extrem de complexă prezenta multe trăsături specifice iubirii.

Cargill privi o vreme lacul, comută pe telepatie şi — fără nici un efort — traversă vidul spre locul unde exista cea-

laltă entitate. Acolo găsi munţi stîncoşi şi un sol cafeniu lipsit de floră; în vîrful unui munte exista o statuie gigantică. Avea culoarea neagră, parcă de moarte, şi nu semăna cu nimic omenesc. Cargill ştia însă că reprezenta o încercare a formei, o strădanie de a obţine viaţă la un nivel superior lacului.

Pînă atunci nu se gîndise la existenţa vieţii în mişcare. El însuşi nu se mişca, în sensul propriu al cuvîntului. Spaţiul nu exista decît ceea ce vizualiza Cargill, iar timpul era înglobat doar în lac şi în statuie. Fusese un proces creator, absolut extraordinar. Imaginînd spaţiul şi concepîndu-l sub forma a două unde, una înaltă şi cealaltă joasă (în felul acesta determinînd fluxurile energetice), impunea o încetinire a energiei pînă în momentul cînd aceasta căpăta aparenţa materiei, amăgind lacul şi statuia să creadă că **erau** ceva şi **deţineau** ceva. După aceea, luptau cu disperare să menţină iluzia. Consumau atît de multă „energie" proprie încît nu mai aveau „timp" să examineze altă realitate.

Scena începu să se destrame. Ar fi dorit să mai rămînă acolo, dar înţelesese că imaginile reprezentau contactul întîmplător cu o memorie străveche, important doar prin faptul că fusese depăşită o anumită rigiditate a existenţei sale; pentru un moment fusese liber. Bănuia, fără să aibă vreun indiciu, că aveau să existe milioane de scene asemănătoare... altundeva.

Avu după aceea impresia că revenise în pat şi era gata să se cufunde într-un somn călduţ şi tihnit cînd pricepu: Încă nu era complet. Rămăsese senzaţia de dezechilibru. Văzu din nou modelul geometric şi părea mai puţin primejdios — firele nu se mai scămoşau şi ţesătura căpătase consistenţă. Atît doar că se mişca.

Pe cînd o privea, se legănă şi undui de parcă ar fi fost pipăită de mîini nevăzute.

Primele senzaţii concrete, deşi trecătoare, au fost răcoarea cearşafurilor şi izul de spital. Se trezi ca dintr-un somn adînc, însă cu o totală conştiinţă de perfecţiune fizică aproape incredibilă. Rămase nemişcat, cu ochii închişi, testînd simţămîntul acela neobişnuit — al bucuriei de-a fi viu. Era fericit că putea fi aşa.

Ştia, fără să se gîndească în mod special, că nu se afla în dormitorul din vila Annei. Ultimele evenimente păreau îndepărtate, deşi nu chiar aşa distanţate cum fuseseră cu cîteva minute în urmă... cînd zărise lacul. Atunci ajunsese cu adevărat foarte departe. Acum însă.... nu se putea hotărî.

Tocmai reflecta asupra deosebirilor cînd auzi glasul unei femei:

— Cît mai durează?

Nu era vocea Annei Reece şi de aceea rămase cu ochii închişi.

Răsunară paşi, apoi un glas plăcut, baritonal, răspunse:

— O să te chem cînd se va trezi. La urma urmei, am profitat de o ocazie. Totul trebuia făcut spontan, fără un plan preliminar.

— Controlul nostru asupra timpului n-ar fi trebuit să ne ajute să rezolvăm problema mai bine? replică femeia caustică.

— Nu putem controla dincolo de a doua cută. Prăpastia dintre prezentul nostru, anul 7301, şi secolul douăzeci şi patru este atît de uriaşă încît...

Femeia îl întrerupse.

— Cunosc argumentele. Anunţă-mă imediat cum îşi revine. Cargill crezu că necunoscuta plecase şi întredeschise ochii. Îi închise imediat, totuşi reuşise să vadă o femeie sumar înveşmîntată, oprindu-se în uşă pentru o ultimă privire îndărăt. Avu impresia că purta un fel de togă petrecută peste umăr.

— Nu sînt tocmai liniştită, rosti ea. Am impresia că lucrurile ne-au scăpat cumva de sub control.

— Doamnă, senzaţia aceasta va mai continua destul timp.

În clipa aceea, Cargill redeschise ochii, privind precaut pe sub gene. Femeia era îmbrăcată cu un sutien, oarecum asemănător costumelor de baie din anii 1950, iar şortul bleumarin completa ţinuta de plajă, sau cel puţin sugera un climat subtropical. Pe umărul drept se încheia o togă dintr-o plasă metalică aurie ce cobora pînă la glezne. Părul negru lucea în reflexe albăstrii şi încadra o figură cu pomeţi înalţi şi ochi adînciţi în orbite. Nu era un chip de o frumuseţe deosebită, însă avea o distincţie aristocratică. Reflecta mîndria neamului, a familiei şi rangului.

În acelaşi moment, Cargill zări, cu

coada ochiului, un bărbat cu păr grizonat care-l fixa cu o expresie stupefiată. Simţi cumva că trebuia să se prefacă inconştient pînă pleca femeia. Fu gata să suspine resemnat, dar se reţinu la timp şi închise pleoapele. Necunoscuta alesese tocmai momentul acela pentru a părăsi odaia; cînd trase iarăşi cu ochiul, ea ieşea fără să mai privească îndărăt.

Individul grizonat închise încetişor uşa şi se apropie de patul înalt. Îl examină atent pe Cargill şi, aparent satisfăcut de cele văzute, rosti zîmbind înţelegător:

— Mă numesc Lan Bruch şi vreau să te asigur că te găseşti în afara oricărui pericol. În curînd vei căpăta răspuns la orice nedumerire.

Răsuci nişte butoane ale unei cutiuţe de pe noptieră. Imediat, nerăbdarea lui Cargill fu înlocuită de o letargie plăcută. Căscă şi închise ochii.

Cînd se trezi, senzaţia de bine părea chiar mai pronunţată decît prima dată. O însoţea imboldul ciudat de-a acţiona imediat; sări direct peste tăblia de la picioarele patului şi ateriză în mijlocul odăii cu echilibrul şi graţia unui acrobat. Săritura îl uimi. Se gîndise pentru o clipă că i-ar place s-o facă şi, instantaneu, gîndul fusese convertit în mişcare.

Coborî privirea. Era dezbrăcat, dar trupul bronzat şi musculos pe care-l vedea nu putea fi al lui. Lîngă dormitor exista o cameră de baie. Intră acolo şi-şi cercetă chipul în oglindă. La început decise că nu-i aparţinea. Apoi... nu mai putea fi sigur. Într-adevăr, părea mai tînăr, mai senin, faţa care-l privea semăna cu aceea din fotografiile lui vechi.

Făcu rapid duş, nu pe de-a întregul nemulţumit şi doar puţin curios în legătură cu ce i se întîmplase. Privi în jur, căutînd unelte pentru bărbierit, însă negăsindu-le ştiu dintr-o dată că nu mai trebuia să se radă şi încercă senzaţia stranie de-a fi uitat cum anume se executa bărbieritul. Ideea îl surprinse, totuşi fusese asigurat că urma să primească explicaţiile necesare.

Cînd ieşi din baie, prin uşa holului intră Bruch. Ţinea în mînă un fel de togă pe care o întinse lui Cargill. Acesta o examină curios. Apoi, deoarece era foarte simplă, o îmbrăcă. În jurul taliei se strîngea un şnur elegant, mulînd-o pe trup. Revenind din camera de baie — unde se îmbrăcase — îl găsi pe Lan Bruch aşezat la o măsuţă lîngă una din ferestre, acoperită pînă atunci de draperie. Ba chiar atît de iscusit acoperită, încît Cargill nici nu-şi dăduse seama de existenţa ei. Porni într-acolo cu noul său mers, plin de vitalitate şi imediat se opri uluit. Fereastra scînteia în razele soarelui, dar de jur împrejur se înălţau piscuri muntoase. Sub o pătură de nori putea distinge formele unor clădiri.

— Stai jos, vorbi Bruch dinapoia lui. Mănîncă ceva. Admiră peisajul.

Cargill se întoarse cu mişcări de automat. Ca prin farmec, masa era servită. Farfurii aburinde acopereau tăblia sclipitoare. Două ceşti erau pline cu un lichid asemănător cafelei. Bolul cu frişcă, zaharniţa, toată vesela obişnuită micului dejun confereau normalitate scenei. Cargill se aşeză, adulmecă fericit cafeaua şi-şi puse obişnuita linguriţă de frişcă. În faţa lui, Bruch rosti:

— Ca prim răspuns, nu sîntem în Oraşul Umbrelor. Te găseşti în Merlic, capitala Merlicii. Anul este 7301. Ai fost adus aici pentru că avem nevoie de ajutorul şi cooperarea ta. După ce vei înţelege situaţia, vei fi dus înapoi în capitala Interilor şi evenimentele îşi vor urma cursul, cu excepţia faptului că noi sperăm să înţelegi că triumful Interilor asupra Umbrelor este absolut necesar.

Ridică palma oprind întrebările lui Cargill.

— Aşteaptă! Întîi lasă-mă pe mine să vorbesc. Ceea ce au început Umbrele, prin secolul douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei, a avut mai multe implicaţii decît au crezut ele. Ca rezultat al activităţii lor, o civilizaţie care în mod normal n-ar fi existat a devenit parţial reală, fără să ajungă vreodată complet reală. Vezi oraşul de jos...? Arătă spre norii de afară. Încă nu există în mod real. Dacă ai coborî dedesubt, ai constata că ajungi, literalmente vorbind, la marginea lumii.

Fiind mai real decît mine, probabil că te-ar şoca ceea ce-ai găsi. Eu îmi accept existenţa provizorie, dar sînt foarte hotărît s-o transform în realitate. Mă vei întreba cum se poate aşa ceva? N-o să intru în explicarea tuturor legilor care guvernează timpul. Ele sînt foarte complexe şi pentru a le înţelege este necesară o lungă perioadă de studiu...

Cargill îl dezaproba în tăcere. Indife-

rent care i-ar fi fost valoarea, experienţa lui cu lacul şi statuia îi oferise o înţelegere a timpului, deloc complicată. Totul era să asiguri energiei vitale un punct de sprijin şi, imediat după ce reuşea să se menţină, **apărea** timpul. Timpul însemna posesiune. Oferind energiei vitale universul material de care să se fixeze, timpul se crea, literal vorbind, în decursul procesului. Nu trebuia să-şi imagineze cît de rigidă putea fi posesia aceea. O trăise.

— Existenţa noastră este destul de solidă pînă la declanşarea războiului dintre Umbre şi Interi. Atunci apare o cută, sau eroare, sau nerègulă în continuumul spaţio-temporal; dar dacă după punctul respectiv mai există ceva, nu mai ştim, deoarece noi nu avem acces acolo. Căpitane, trebuie să facem Merlica reală şi astfel să stabilim o realitate solidă pentru planetă, începînd din secolul douăzeci şi patru şi pînă în prezent. Acest lucru se poate realiza numai dacă Interii cîştigă războiul.

Cargill privi iarăşi pe fereastră, spre nori, piscurile munţilor şi oraşul abia vizibil. Clătină din cap şi se gîndi: „E clar că deocamdată n-au nici un punct de sprijin". Cu glas tare, spuse:

— Şi eu ce trebuie să fac pentru a asigura victoria Interilor?

Atunci se petrecu un lucru straniu. Vedea buzele lui Lan Bruch mişcîndu-se cînd bărbatul îi răspunse. Dar nu auzi nimic. Se aplecă înainte, încordîndu-şi atenţia. Scena din faţa ochilor lui se destrăma. Masa, odaia, chiar Bruch păreau că se transformă într-o pîclă care tremura şi se răsucea... întunecîndu-se. Apoi o străfulgerare şi totul dispàru.

Era înapoi în pat. Numai că acum ştia că revenise în casa Annei. Trezindu-se brusc, înregistră simultan trei lucruri: era în toiul zilei, era **într-adevăr** dormitorul Annei şi de undeva de deasupra capului său un glas rostea:

— Semnalul de acţiune va fi fraza: **„Mai vizitaţi-ne din cînd în cînd"**.

Se simţea derutat. Oare totul fusese un vis, o fantezie emisă de dispozitivul hipnotic utilizat de Ann? Îmbrăcîndu-se, reflectă asupra celor întîmplate. Episodul cu Merlica fusese de-a dreptul tulburător. Îşi reaminti neliniştit prima impresie, aceea că faţa şi corpul nu-i aparţineau. „N-am fost în viitorul acela", gîndi. „Cineva a încercat să mă păcălească, îndrumîndu-mă pe o pistă falsă".

Brusc, realitatea Merlicii, a lacului radioactiv şi a uriaşei statui negre părea mai puţin adevărată. Surîse cu amărăciune. Cînd începi să te întrebi cum poate arăta sufletul omenesc, e firesc în cele din urmă să ai vedenii. Totuşi...

Totuşi ezită să renunţe complet la ideea că, pentru un scurt interval de timp, destrămase iluzia lumii materiale şi privise scene la fel de stranii ca şi cele mai fanteziste năluciri închipuite de mintea omului. Îşi aminti străvechiul concept religios potrivit căruia Domnul există în toţi şi se întrebă: „Văzînd lacul şi statuia, am făcut oare parte din Dumnezeu?". Nu păruse aşa. Crease cele două forme de viaţă, avînd în minte un scop, dar acel scop existase ca atare dintr-o „vreme" incredibil de îndepărtată. Poate că primise o misiune şi căpătase **carte blanche** pentru îndeplinirea ei. Misiunea era înconjurată de o senzaţie nedefinită de grabă şi disperare.

O ciocănitură puse capăt speculaţiilor sale. Deschise uşa. În faţa lui se afla Granger, majordomul, care rosti politicos:

— Domnişoara Reece vă anunţă că micul dejun se va servi peste zece minute.

Cargill intră în sufragerie, iritat de amintirea dispozitivului hipnotic folosit în timpul somnului de Ann Reece şi individul necunoscut. Îmbrăcată cu o rochie albă, vaporoasă, Ann îl aştepta aşezată la masă.

— Să nu crezi că genul ăla de hipnoză o să meargă la mine, se răsti la ea.

Femeia surîse superioară:

— Nu-i tocmai hipnoză. Tubul electronic dinăuntru lucrează pe baza principiului menţinonat aseară: unu ori unu etcetera face un milion, sau un miliard, sau atît cît a fost programat — în cazul de faţă, un milion. Cînd a fost pornit, în decursul nopţii, tubul a stabilit în creierul tău o structură ce nu poate fi anulată decît de alt tub, programat corespunzător.

Ridică din umeri şi continuă:

— Deci eşti instruit. Nu mai poţi comunica în niciun fel şi cu nimeni ceea ce ştii despre plan. Iar cînd vei auzi fraza-cheie, picioarele te vor purta pînă la

piramida generatorului. Vei anula ecranul protector. Şi-o vei face la prima oră douăsprezece, ante sau post meridian, după recepţionarea semnalului.

— O clipă, interveni Cargill.

Ascultase cu un sentiment tot mai acut de irealitate. Acum încerca să smulgă măcar un crîmpei de victorie din faptele implacabile.

— În ce zi se va-ntîmpla? întrebă el apăsat.

— Nu cred că s-a stabilit data, răspunse calmă femeia. Probabil că structura întipărită în mintea ta este flexibilă. Oricum, eu n-am fost informată, considerîndu-se că m-ai putea obliga să ţi-o destăinui. Vei afla... atunci cînd se va întîmpla. Mai bine termină de mîncat. Peste o jumătate de oră vine să te ia un flotor al aviaţiei militare.

Cargill uitase de aviaţia militară şi rămase impresionat. Oamenii aceştia păreau hotărîţi. Evenimentele se succedau cu mare repeziciune.

Traducerea: ***MIHAI DAN PAVELESCU***

(Continuare în numărul viitor)

Publicaţii apărute în 1991

Româneşti

1. **Incursiune ştiinţifică** — Ruxandra Andrian **(5)**
2. **A nu fi singur** — Marius Alecu **(3)**
3. **Cuşca cu libertate** — M. Amarie **(1—476)**
4. **Sfera de aur** — Horia Aramă **(5)**
5. **Flecarul** — V. Antohi **(5)**
6. **Cristal** — Ovidiu Bufnilă **(5)**
7. **Aragua** — Camil Baciu **(1—476—480)**
8. **Cobai pentru creativitate** — E. Cenuşă **(5)**
9. **Oameni dintr-o bucată** — V. Cilinca **(5)**
10. **Puntea** — M. Cotârţă **(5)**
11. **Locţiitorul** — Constantin Cubleşan **(5)**
12. **Dincolo de visul meu sînt eu** — Daniel Cristian Dumitru **(2)**
13. **Incidentul de la sera 123** — Dan Farcaş **(1—475)**
14. **De la fereastră** — S. Francisc **(5)**
15. **Vecinul meu** — S. Francisc **(5)**
16. **Facerea** — S. Geza **(5)**
17. **Trimis extraordinar** — Mircea Liviu Goga **(2)**
18. **Amoeba Nyctofobiensis** — Mihail Grămescu **(2)**
19. **Umbre pe marginea falezei** — Györfy Gyorgy **(5)**
20. **Superus** — Răzvan Haritonovici **(5)**
21. **Bună dimineaţa, Matei** — Dan Ichim **(5)**
22. **Oranj** — Lucian Ionică **(5)**
23. **Parcul cibernetic** — Eduard Jurist **(1—475)**
24. **Teleficţiune** — Eduard Jurist **(1—480)**
25. **Jocul cu sfere** — Dimitrie Lupu **(5)**
26. **Viaţa pe jumătate** — Dimitrie Lupu **(5)**
27. **Martorul** — Victor Martin **(2)**
28. **Zorii unei lungi nopţi** — Lucian Merişca **(5)**
29. **Vernisajul** — M. Mureşanu **(1—482)**
30. **Puzzle** — Victor Nănescu **(5)**
31. **Specia Regina** — Victor Niţelea **(1—480)**
32. **O spărtură în zid** — Viorel Pîrligraş **(2)**
33. **Aventurile unui timponaut** — Liviu Pîrţac **(5)**
34. **Termotul** — P. Sîrbu+St. Ghidoveanu **(1—482)**
35. **Oraşul spaţial** — Doru Tătar **(5)**
36. **Cheile** — Dănuţ Ungureanu **(3)**

Străine

1. **Soluţia finală** — Isac Asimov **(1—487)**
2. **Greşeala** — Isaac Asimov **(5)**
3. **Crăiasa neantului şi a nopţii** — Poul Anderson **(5)**
4. **Mutantul** — Kir Bulîciov **(1—477)**
5. **N-a fost nici o dimineaţă** — Arthur C. Clarke **(2)**
6. **Laika** — Arthur C. Clarke **(5)**
7. **Generaţia a treia** — Kemeny Dezsö **(1—477)**
8. **Utopia? Imposibil!** — Thomas Disch **(5)**
9. **Fiica** — Philip Jose Farmer **(5)**
10. **Cîntecul nupţial** — Frank Herbert **(1—480)**
11. **Forţele de ocupaţie** — Frank Herbert **(1—480)**
12. **Colecţionarul** — Damon Knight **(3)**
13. **Noaptea căpcăunilor** — Keith Laumer **(4)**
14. **Situaţie de evitare** — James McConnel **(1—475)**
15. **Omul black-hole** — Larry Niven **(3)**
16. **Legătură telefonică** — Lewis Padgett **(1—476)**
17. **Noepti-Noe** — S. Van Scyoc **(2)**
18. **Lume mică** — Bob Shaw **(1—475)**
19. **Puneţi o întrebare** — Robert Sheckley **(1—479)**
20. **Permisul de infractor** — Robert Sheckley **(2)**
21. **Cine-i acolo?** — Don A. Stuart **(1—481—482)**
22. **Charlie** — T.R. Sulliven **(5)**
23. **De la început** — Adler Timergalin **(1—477)**
24. **Harrison Bergeron** — Kurt Vonnegut Jr. **(5)**
25. **O simplă întîmplare** — John Wyndham **(5)**
26. **Nod temporal** — John Wyndham **(5)**

Sera — Brian Aldiss
Rendezvous cu Rama — Arthur C. Clarke

Dacă le-aţi citit

Numiţi-le pe cele care v-au plăcut mai mult!

Opţiunile dumneavoastră vor ajuta redacţia Colecţiei de Povestiri SF „Anticipaţia" în decernarea premiului de popularitate „Mihai Ionescu", pentru cea mai apreciată lucrare editată în cursul unui an, premiu prin acordarea căruia se urmăreşte stimularea apariţiilor editoriale de calitate din acest domeniu, precum şi promovarea literaturii S.F. româneşti, în concordanţă cu preferinţele cititorilor.

REGULAMENT

Art. 1 Premiul de popularitate „Mihai Ionescu" se decernează anual, pe baza unei liste orientative de apariţii. În acest context, invităm casele editoriale şi redacţiile de profil să trimită pe adresa Societăţii „Ştiinţă & Tehnică" S.A., pînă la data de 31 Ianuarie, tîtlurile lucrărilor editate în cursul anului anterior.

Art. 2 Premiul „Mihai Ionescu" se conferă pentru două categorii de lucrări: A) Lucrare SF scrisă de un autor român; premiul va fi acordat autorului.

B) Lucrare S.F. scrisă de un autor străin; premiul se va acorda editorului.

Art. 3 Valoarea premiilor va fi stabilită anual, acestea urmînd a fi atribuite din fondurile „Colecţiei de Povestiri S.F." şi din donaţii.

Art. 4 Se atribuie, de asemenea, un premiu special, prin tragere la sorţi, cititorului care indică numele ambilor cîştigători, Numele celorlalţi cîştigători care au dat răspunsuri exacte, vor fi publicate în „Colecţia de Povestiri S.F."

NOTA

Pentru anul 1991, redacţia a întocmit lista orientativă de lucrări pe care o publicăm alăturat. Pot fi indicate însă şi lucrări ce nu sînt cuprinse în lista noastră.

NUMELE ....

PRENUMELE ....

LOCALITATEA ....

Str. .... nr. ....

JUDEŢUL ....

telefon ....

A. Lucrare S.F. românească ....

B. Lucrare S.F. străină ....

Aşteptăm talonul de mai sus, completat, pe adresa:
Societatea ŞTIINŢA & TEHNICA S.A., Piaţa Presei Libere nr. 1
Bucureşti, cod 79 781, cu menţiunea: „Pentru concursul MIHAI IONESCU".